

howl

hear
your best friend.

SEPTEMBER
2015
ISSUE

04

THE MINI STORY

“SOMETIMES, LITTLE THINGS MAKE A BIG DIFFERENCE”

NINO VARSIMASHVILI

Howl Are You

ผมเชื่อว่าเราต่างมีเรื่องเล็กๆ ที่สำคัญ
อาจเป็นเรื่องราวเล็กน้อยที่เคยได้ผ่านมา ทั้ง
ประสบการณ์ดีๆ ในวัยเด็ก สถานที่ที่เปี่ยมไปด้วยความ
หมาย หรืออาจเป็นหนังสือสักเล่มหรือเพลงสักเพลงที่
ไม่ว่าจะหยิบมาฟังมาอ่านกี่ครั้งก็ชวนให้คิดถึงใครบาง
คนอยู่เสมอ

เป็นเรื่องเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่อยู่ในใจ

ในปัจจุบันเราได้เจอกับสิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา ด้วย
เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปมากทำให้เราเชื่อมต่อกันเร็วกว่า
ที่เคย แต่なแปลกต่างๆ ที่ได้พบเห็นสิ่งต่างๆ มากมาย
แต่ทำไมเรากลับมีสิ่งที่ประทับใจและจดจำได้น้อยลง
ทุกที

ทุกวันนี้เราถ่ายรูปวันละหลายสิบรูป (บางคนถ่าย
กันเกือบร้อยรูป) แต่ความหมายที่ได้กลับน้อยลง
เราติดต่อสื่อสารกันง่ายขึ้น แต่ทำไมความคิดถึงกลับไม่
หอมหวานเหมือนแต่ก่อน เราถ่ายคลิปวิดีโอแทบ
ทุกอย่างที่ขวางหน้า แต่กลับไม่มีคลิปไหนที่ถูกหยิบขึ้น
มาดูซ้ำเลย

เพราะเราอยู่ในโลกที่ทุกอย่างสามารถบันทึกเป็น
เรื่องราวได้โดยง่าย

ทำให้ไม่มีเรื่องใดเป็นสิ่งสำคัญ

สมัยก่อนตอนที่ผมฝึกถ่ายรูป มีรุ่นพี่สอนผมว่าสอง
มือของช่างกล้องต้องถือกล้องและเตรียมพร้อมที่จะ
ถ่ายภาพตลอดเวลา เพราะภาพบางภาพมีเวลาเพียงแค
ไม่กี่วินาทีที่จะลั่นชัตเตอร์ ก่อนที่จะไม่มีโอกาสแบบนั้น
อีกแล้วตลอดชีวิต แต่ในขณะที่เดียวกันบางเวลาช่างภาพ
ก็ต้องรู้จักเอาสองมือวางกล้องลงเพื่อที่จะได้มองโลก
ด้วยสายตาของตัวเองจริงๆ เพราะภาพบางภาพก็ยัง
ใหญ่เกินกว่ากล้องโคบนโลกสามารถบันทึกไว้ได้

ลองปล่อยให้ตัวเองได้สัมผัสช่วงเวลาสำคัญ
โดยที่ไม่ต้องบันทึกอะไรดูบ้างไหม ลองสนุกไปกับ
งานคอนเสิร์ตโดยที่ไม่ต้องยกมือถือขึ้นมาถ่ายรูป
ลองไปเที่ยวที่ไหนซักที่แล้วเก็บภาพที่สวยงามและ
ประสบการณ์ไว้เพียงแต่ความทรงจำ

ให้มันเป็นเรื่องเล็กๆ ที่สำคัญอยู่ในหัวใจเรา

ในโลกที่ทุกคนต่างพยายามไขว่คว้าหาสิ่งสำคัญที่
อยู่ไกลตัวออกไปนั้น

ผมก็ได้แต่หวังว่าคุณคงยังไม่ลืมเรื่องเล็กๆ ที่แสน
สำคัญของตัวเองกันนะครับ

ชานนท์ สิมะবারสุทธิ์

บรรณาธิการ Howl Magazine

howl

hear
your best friend.

SEPTEMBER
2 0 1 5
I S S U E
0 4

ที่ปรึกษา

น.สพ.การุณ ชัยวงศ์โรจน์

บรรณาธิการบริหาร

สพ.ญ.มนัสนันท์ อาราทิพย์

บรรณาธิการ

น.สพ.ชานนท์ สิมะบวรสุทธิ์

กองบรรณาธิการ

น.สพ.อภิชาติ ตั้งกิจเจริญวงศ์
น.สพ.ปิ่นณกร เลหาประสิทธิ์พร
น.ส.พันทิพย์ ทิพวรรณ

ฝ่ายการตลาดและโฆษณา

สพ.ญ.กชกร โอชาวัตร และ น.ส.พันทิพย์ ทิพวรรณ

ศิลปินกรรม

กฤษณะ โชคเชาว์วัฒน์

WHAT THE HOWL

08-09

010-023

024-025

026-035

036-071

076-079

080-085

08-09 Howl to Smile

010-023 Talk of the Howl : Book, Movie, Music, Place

024-025 Howl Store

026-035 Howl of Frame

036-071 Howl about

072 Page by Page

073 โรงงานความฝัน

074-075 Do it for someone

076-079 A Journey without a map

080-085 Les't Talk

086-087 Special Story

088-089 รู้ไว้ไม่ว่า

ช่วยหนูด้วย

เราอาจจะเคยได้ยินข่าวสุนัขหรือแมวถูกทิ้งกันมามากแล้ว แต่ข่าวนี้อาจชวนให้สะเทือนใจไม่ต่างกันเมื่อหนูแฮมสเตอร์ถูกคนใจร้ายจับใส่ถุงพลาสติกทิ้งในถังขยะ แต่ดูเหมือนว่าโชคยังดีเมื่อก่อนที่แฮมสเตอร์ตัวนี้ถูกส่งไปทำลายที่โรงบขยะ พนักงานเก็บขยะ Rab Stewart ได้เห็นเจ้าแฮมสเตอร์ตัวนี้เสียก่อนจึงรีบหยิบแฮมสเตอร์ตัวนี้ออกมาได้ทันเวลาพอดี

Rab กล่าวกับสื่อว่าเขาโกรธมากที่มีคนกล้าทำเรื่องโหดร้ายต่อสัตว์เลี้ยงของตัวเองด้วยการทิ้งเหมือนกับว่าพวกมันเป็นเพียงขยะชิ้นหนึ่ง โดย Rab บอกว่าเขาได้ตั้งชื่อแฮมสเตอร์ตัวนี้ว่า Wheelie (มาจากคำว่า Wheelie Bin หรือถังขยะ) และตั้งใจว่าจะเลี้ยงมันไว้เองต่อไป

Gasby Bridge !

สถานพแห่งสวนสัตว์ Nagazagi Bio Park ในจังหวัดนางาซากิ ประเทศญี่ปุ่น ปังไอดีเบรเรจิดในการเคลื่อนย้ายแกสบี้จากกรงหนึ่งไปอีกกรงหนึ่งโดยการสร้างสะพานให้พวกมันข้ามกันไป เจ้าหน้าที่จะได้ไม่ต้องเหนื่อยในการอุ้มแต่ละตัวข้ามไปมาอีกด้วย ความน่ารักน่าชังนี้ถูกแชร์บนอินเทอร์เน็ตอย่างมากมาย จนถึงขั้นมีคนแต่งเพลงประกอบคลิปการเดินของเหล่าแกสบี้ขึ้นกันเลยทีเดียว เพลงนี้แต่งขึ้นโดย Parry Gripp และมีคนกดเข้าไปฟังกว่า 7 แสนครั้งแล้ว และกลายเป็นทอล์ก ออฟ เดอะ ทาวน์ ของต่างประเทศในช่วงสัปดาห์นั้นเลยทีเดียว

คาเฟ่แมวเพื่อแมวไร้บ้าน

คาเฟ่แมวนี้นี้ชื่อว่า Cat Town Café อยู่ในเมือง โอ๊กแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ที่นี้มีจุดเด่นที่ไม่เหมือนใคร คือแมวทุกตัวในร้านนี้เคยเป็นแมวจรจัดที่อยู่ในศูนย์ดูแล สัตว์จรจัดมาก่อน ถ้าลูกค้าถูกใจแมวตัวไหนก็สามารถ ขอรับไปอุปการะต่อได้เลย โอเคียสอุบรเจคนี้ทำให้ Cat Town Café ช่วยหาบ้านให้แมวจรจัดไปได้แล้วกว่า 600 ตัว และเป็นตัวอย่างที่ดีที่ก็จะบอกว่าสัตว์จรจัดไม่ได้ เป็นสัตว์ไร้คุณค่า เพียงแต่ว่าเราได้พยายามที่จะมองเห็น ค่าพวกมันเหล่านั้นจริงๆ แล้วหรือยัง

Little Big Reunion

Jame Whatam เป็นผู้ป่วยโคม่าระยะสุดท้าย ซึ่ง เขาได้ขอร้องว่าอยากพบกับ Bubba สุนัขของเขาเป็น ครั้งสุดท้ายก่อนจากกัน ซึ่งทางผู้เกี่ยวข้องต่างก็เห็นใจ และแอบพา Bubba มาให้พวกเขาพบกันอีกครั้งเพราะ ปกติมีกฎว่าห้ามนำสัตว์มาที่โรงพยาบาล และราวกับ ปาฏิหาริย์เมื่ออาการของเขาดีขึ้นอย่างรวดเร็วจนพ้น ชีตอันตรายได้ เรื่องราวครั้งนี้ทำให้ทางโรงพยาบาล Whitney Country เปลี่ยนกฎให้คนไข้สามารถพบกับ สัตว์เลี้ยงได้เลยทีเดียว

ผมให้คุณ

วันหนึ่ง ค.ช.คริสเตียน แม็คฟีลามี่ ได้ดูโฆษณาของศูนย์วิจัยโรงพยาบาลเด็กเซนต์จูด และพบว่ายังมีเด็กมากมายที่ป่วยเป็นโรคผมร่วงและต้องทนทุกข์กับภาวะผมร่วงเนื่องจากการรักษาด้วยคีโม เขาจึงไปหาข้อมูลเพิ่มเติมและพบว่ามีการ รับบริจาคเส้นผมเพื่อไปทำเป็นวิกิให้กับเด็กที่สูญเสียผมจากการทำคีโมด้วย คริสเตียนจึงตัดสินใจไว้ผมยาวตั้งแต่อายุ 6 – 8 ขวบ เพื่อบริจาคผมของเขาให้แก่เด็กที่ป่วยด้วยโรคผมร่วง เขาบอกว่าเขาต้องอดทนกับการถูกล้อ ถูกแกล้ง รวมไปถึงโดนเข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิงจากเด็กคนอื่นๆ ตลอด 2 ปี แต่ในที่สุดเขาก็ทำได้สำเร็จ โดยผมของเขาถูกบริจาคให้กับ มูลนิธิ Children with hairloss เพื่อมอบให้เด็กที่ต้องการใช้มันต่อไป

TALK OF THE HOWL : BOOK

by : Lonely Tea

เจ้าชายน้อย

"ฉันมีความลับจะบอกเธอ"

ถ้าจำไม่ผิด สุนัขจิ้งจอกได้บอกกับเจ้าชายน้อยไว้แบบนั้น
ในบรรดาหุ้วรรณกรรมสำหรับเด็กนั้น เจ้าชายน้อยถือว่าเป็นวรรณกรรมที่มีความพิเศษอยู่ในตัวแตกต่างจากเล่มอื่นๆ หากจะกล่าวไปแล้วคงเปรียบได้ว่าเจ้าชายน้อยเป็นเหมือนกับเพื่อนที่สามารถโตไปพร้อมๆ กับเราในทุกเวลา

เพราะในทุกครั้งที่เราหยิบ เจ้าชายน้อย ขึ้นมาอ่านนั้น เราจะสามารถเข้าใจและมีมุมมองต่อเนื้อเรื่องแตกต่างกันไปตามช่วงอายุและประสบการณ์ที่ได้เผชิญมา หากยังเป็นเด็กเยาว์วัยเราอาจได้เพลิดเพลินกับเรื่องราวชวนหัวเราะกับการเดินทางของเจ้าชายน้อยที่ได้พบกับราชาผู้ยิ่งใหญ่ ชายหลงตัวเอง หรือแม้กระทั่งนักเปิดปิดไฟบนดาวดวงเล็ก

แต่หากเมื่อเราเติบโตขึ้น เผชิญหน้ากับโลกกว้างมากขึ้น แล้วเราหยิบเจ้าชายน้อยมาอ่านอีกครั้ง อาจจะเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจ ทั้งๆ ที่ทุกตัวอักษรเหมือนเดิมแต่กลับสื่อเรื่องราวและเสียคติชีวิตของเหล่าผู้ใหญ่ออกมาได้อย่างบาดลึก ทั้งราชาผู้ยิ่งใหญ่ ชายหลงตัวเอง นักเปิดปิดไฟ ก็ช่างละม้ายคล้ายคลึงกับผู้คนบนโลกที่เราได้พบเจออยู่ทุกวันอย่างบอกไม่ถูก

เจ้าชายน้อยเป็นผลงานวรรณกรรมคลาสสิกของ อองตวน เดอ แซงเปกซูเปรี นักเขียนชาวฝรั่งเศส อีกทั้งยังเป็นนักกวี และนักบินอาชีพอีกด้วย หากเราพิจารณาประวัติชีวิตของเขาให้ถี่ถ้วน ตัวละครหลักที่เป็นนักบินในเรื่องเจ้าชายน้อยนั้น อาจเป็นการถ่ายทอดตัวตนของเขา และภาพมโนทัศน์เจ้าชายน้อย

น้อยก็อาจเป็นการสื่อเรื่องราวในใจของเขาที่รู้สึกถึงต่อโลกของผู้ใหญ่ที่ทิ้งว่างเปล่าและหลงทาง เพราะไม่เคยรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งสำคัญจริงๆ เลย

เจ้าชายน้อยอาศัยอยู่บนดาว B-512 ดาวดวงนั้นเป็นดาวที่เล็กมากขนาดที่วาดเดินได้สามก้าวก็ครบรอบแล้ว บนดาวดวงนั้นมีภูเขาไฟ 3 ลูก และดอกกุหลาบ 1 ดอก แม้จะมีเพียงเท่านี้ แต่ดาวดวงนี้คือสิ่งสำคัญของเจ้าชายน้อย เขารู้ว่าดอกไม้เพียงดอกเดียวนั้นคือสิ่งมีค่าสำหรับเขาจริงๆ แม้ว่าจะมีดอกไม้แบบเดียวกันอีกมากมายนับร้อยต้นในสวนหลังบ้านของใครบางคนก็ตาม

น่าแปลกที่ตอนเป็นเด็กเราต่างรู้ว่าสิ่งใดคือสิ่งสำคัญ เรากอดของเล่นไว้แน่นเพราะเรารักมัน และร้องไห้เมื่อถูกแย่งออกไป แต่เมื่อโตขึ้นเรายังซบซนมากขึ้น คิดอะไรมากขึ้น แต่สิ่งที่สำคัญกลับน้อยลง หลายต่อหลายครั้งเราตอบไม่ได้ด้วยซ้ำว่าสิ่งสำคัญยิ่งของเราคืออะไรกันแน่

และในที่สุดเราเองก็คงเผลอหลงลืมความลับที่สุนัขจิ้งจอกเคยบอกกับเจ้าชายน้อยไปเสียแล้วว่่านั้นคืออะไร

ความลับที่ทำให้เราสามารถพบกับสิ่งสำคัญ

ผมเองก็อยากจะบอกคุณเหลือเกิน แต่น่าเสียดายที่ผมจำความลับนั้นไม่ได้แล้วเช่นกัน เช่นเดียวกับที่ไม่สามารถมองเห็นภาพทะลุกล่องแล้วพบกับลูกแกะ และไม่สามารถมองเห็นภาพหมวกเป็นภาพงูที่กลืนช้างไปได้ทั้งตัวอีกแล้ว

บางทีก็คงเถียงเช่นผู้ใหญ่ทั่วไป

ผมเพียงแค่อ่านเท่านั้นเอง

TALK OF THE HOWL : MOVIE

by : หนูเมษภว

SOLANIN : ฝันของคนตัวเล็ก...ในโลกใบใหญ่

เราต่างเคยหลงทาง

ว่ากันว่าเหตุการณ์ Culture Shock ครั้งสำคัญในชีวิตคนเรามีอยู่แค่ 3 ครั้ง ครั้งแรกคือการเปลี่ยนจากช่วงประถมสู่มัธยม จากวิถีชีวิตแบบเด็กๆ ได้ก้าวเข้าสู่โลกแห่งวัยรุ่นเต็มตัว ครั้งที่สองคือช่วงเปลี่ยนจากมัธยมปลายเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ที่เปลี่ยนแปลงทั้งวิถีการเรียนและอิสระในการรับผิดชอบตนเอง

และครั้งสุดท้ายคือการเปลี่ยนจากรั้วมหาวิทยาลัยสู่โลกแห่งการทำงานจริง

ว่ากันว่านี่คือ Culture Shock ที่รุนแรงที่สุดในชีวิตคนๆ หนึ่งเลยทีเดียวเพราะเป็นการเปลี่ยนจากชีวิตที่เรียนมาตลอดสู่ช่วงวัยแห่งการทำงาน ที่ๆ เราไม่สามารถนั่งหลับในชั้น หรือมีอาจารย์มาคอยจ้ำจี้จ้ำไชกันอีกแล้ว หลายครั้งที่ความฝันที่เราวาดไว้ได้ถูกโลกแห่งความเป็นจริงพังทลายมันอย่างไม่มีชิ้นดี

คำว่า "Solatin" นั้นเป็นชื่อบทเพลงภายในหนังสือเล่มนี้ และยังมีคามหมายถึงสารพิษที่อยู่ในต้นอ่อนของพืชหัวจำพวกมันฝรั่ง รวกับเป็นการอุปมาหลายๆ ว่าการเริ่มต้นนั้นก็เชื่อว่าหอมหวานหากแต่ยังแอบแฝงพิษที่มองไม่เห็นไว้ด้วยเช่นกัน

หนังสือ Solatin นั้นดัดแปลงมาจากการ์ตูนชื่อเดียวกันของอาจารย์ อาซาโนะ อินโอะ นักวาดการ์ตูนที่เป็นรู้จักกันดีในแวดวงนักอ่านการ์ตูนในฐานะผู้เขียนเรื่องราวที่โศกหม่นครามาสะเทือนใจ ได้อย่างดี โดยได้ผู้กำกับ มิชิ ทาคาอิระ ที่มากำกับภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นเรื่องแรก โดยตัวเขาเองเคยมีประสบการณ์กำกับภาพยนตร์โฆษณาและ MV เพลงของนักร้องชื่อดังมากมายและกวาดรางวัลมานักต่อนักแล้ว

หนังสือ Solatin บอกเล่าเรื่องราวของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งที่ได้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยและเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง ก่อนที่พวกเขาจะพบว่าความฝันที่อยากตั้งวงดนตรีที่พวกเขาเคยวางไว้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ทานะคะ พระเอกของเรื่องต้องทำงานเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเอง เช่นเดียวกับเมโกะ นางเอกที่ต้องเป็นสาวออฟฟิศกับงานน่าเบื่อ รวมไปถึงคนอื่นๆ ในวงที่มีทั้งต้องรับช่วงกิจการต่อจากที่บ้าน หรืองานอื่นๆ ที่ไม่อยากทำ

ในหนังสือเล่าประเด็นของการหลงทาง การตามหาความฝัน และโลกแห่งความเป็นจริง ของเหล่านักศึกษาจบใหม่ได้อย่างแนบเนียนและเจ็บแสบ เช่น ตอนที่ทานะคะถูกรุ่นพี่ในบริษัทค่ายเพลงที่รู้จักกันและเป็นแรงบันดาลใจกับเขาให้เล่นดนตรีเรียกไปคุยงานกัน ตอนแรกทานะคะเชื่อว่าวงของเขาจะได้เดบิวท์ แต่เขากลับถูกถามว่าสนใจไปเป็นวงแบ็กอัพให้กับไอคอลลาวอีก 2 คนหรือไม่แทน ทำให้เขารู้แล้วว่าในสังคมคนทำงานนั้นเพียงแค່ถูกร้องว่ามีความฝันนั้นไม่เพียงพอ และอาจเผลอเช่นรุ่นพี่ของทานะคะบอกไว้ว่าความฝันมันกินไม่ได้หรอก

หนังสือเริ่มน่าสนใจขึ้นไปอีกเมื่อ ทานะคะ ได้เสียชีวิตลงจากอุบัติเหตุหลังจากที่ตัดสินใจว่าจะตามความฝันที่จะตั้งวงดนตรีอย่างจริงจังแล้ว ทั้งไว้เพียงเมโกะ และเพื่อนร่วมวงที่เหลือ ที่ต้องก้าวต่อไปเพื่อสานต่อความฝันที่เคยให้ร่วมกันเอาไว้ ต้องบอกว่าฉากที่เมโกะนั่งซ้อนจักรยานเพื่อนร่วมวงคนหนึ่งเพื่อไปที่ห้องซ้อม แล้วพุดถึงทานะคะที่จากไปนั้นชวนให้สะเทือนใจและรู้สึกเศร้ามากๆ รวกับว่าเรากำลังพุดถึงเพื่อนเก่าที่รู้จักกันมานานแต่ก็จะได้เจอกันอีกแล้ว

แม้ว่าในฉากจบจะเป็นสูตรสำเร็จ แต่การแสดงของ มียาซากิ อาโออิ ที่รับบทเมโกะ ที่ร้องเพลง Solatin ในคอนเสิร์ตครั้งสุดท้ายนั้นทรงพลังมาก เชื่อว่าฉากนี้ผู้กำกับจงใจให้อาโออิร้องเพลงแบบสดๆ โดยที่ไม่ได้มีการซักซ้อมอย่างจริงจังมาล่วงหน้า ซึ่งนั่นยิ่งทำให้การแสดงครั้งสุดท้ายในหนังสือทรงพลังและสมจริงขึ้นไปอีก แม้ว่าสุดท้ายแล้วหนังสือไม่ได้บอกว่าจุดจบของทุกคนหลังจากการแสดงคอนเสิร์ตนั้นเป็นอย่างไร รวกับจงใจให้จบลงห้วนๆ แบบนั้น

แต่ถึงกระนั้นท่ามกลางความว่างเปล่านั้นก็ยังมียะไรเหลืออยู่ ทั้งมิตรภาพ เสียดคนตรี ความรักแค่คนที่จากไป แม้หนังสือจะไม่มียะไรชัดเจน แต่ผู้ชมคงสามารถเดาได้ว่าเมโกะต้องค้นพบความหมายบางอย่างในชีวิตของเธอไปแล้วอย่างแน่นอน

ไม่มีใครรู้หรอกว่าปลายทางของการเดินทางตามความฝันนั้นคืออะไร

แต่ที่แน่ๆ คำตอบนั้นย่อมไม่ใช่คำว่าเสียใจอย่างแน่นอน

TALK OF THE HOWL : PLACE

by : หนีชื้อบื้อ

TINY TREE : โลกย่อส่วนในขวดแก้ว

หากโลกคือบ้านที่ให้นมนุษย์ทุกคนได้เข้ามาอยู่อาศัย เสาของบ้านที่ชื่อว่าต้นไม้ก็คงเป็นสิ่งประจักษ์ที่นำอศรรายใจเป็นที่สุด เพราะหากวันหนึ่งที่เราอยู่ในบ้านโดยขาดอาหารเราก็อาจมีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้ซัก 5 วันเป็นอย่างน้อย แต่ถ้าเราอยู่ในบ้านโดยขาดซึ่งอากาศที่ใช้ในการหายใจ เราคงมีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้ไม่เกิน 5 นาทีอย่างแน่นอน ดังนั้นคำพูดนี้คงจะไม่ผิดนัก หากจะบอกว่าโลกคือนักวิศวกรและนักออกแบบที่มีฝีมือเก่งกาจที่สุด และต้นไม้ก็องานออกแบบที่ดีที่สุดตั้งแต่ที่บรรพบุรุษของมนุษย์ได้เคยถือกำเนิดขึ้นมา

และผู้ที่เราเห็นถึงความสำคัญเหล่านั้น และอยากผลักดันให้เราหันกลับมารักต้นไม้กันอีกครั้ง ตั้งแต่การปลูกฝังในสิ่งเล็กๆ ที่ทุกคนสามารถทำได้ เพื่อเรียนรู้และทำความเข้าใจว่าต้นไม้มีความสำคัญกับเรามากขนาดไหน หญิงสาวที่ใช้ความรักของเธอเป็นแรงผลักดันจนเกิดชิ้นงานที่ใครหลายคนต่างยอมรับและให้การชื่นชม เธอผู้นั้นคือ คุณณัฐจรีนทร์ พฤกษถานนท์กุล หรือคุณน้ำค้าง เจ้าของร้าน Tiny tree ที่มีแนวคิดเริ่มต้นนี้ โดยที่อยากจะให้ทุกคนกลับมาดูแลรักษาต้นไม้กันอีกครั้ง

"แบรนด์ Tiny Tree เริ่มต้นตั้งแต่เราเรียนอยู่ชั้นปี 4 สาขา Computer Graphic คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ตอนนั้นเราเรียนกับครูโต หรือ ม.ล.จิราธร จิรประวัติ ซึ่งครูโตก็จะให้นักเรียนแต่ละคนเลือกผลิตภัณฑ์ที่ตัวเองชอบ แล้วเราก็เป็นคนชอบต้นไม้เพราะที่บ้านมีสวน เราเลยเอาต้นไม้มาเป็นโปรดัคส์แล้วตั้งชื่อแบรนด์ว่า Tiny Tree โลโก้ก็เป็นแบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้เลย ซึ่งหลังจากเรียนจบมาได้ 1 ปีกว่าๆ เราก็มีโอกาสไปอยู่ที่สวนของเราเองหลายเดือน พอเวลากลับมากรุงเทพฯ ก็อยากเอาของมาฝากเพื่อนๆ เลยเริ่มมองหาของชำร่วย แล้วเราเป็นคนชอบทำอะไรกระจุ๊กกระจิกอยู่เลยลองเอาต้นไม้ในสวน เอาขวดแก้ว เอาอะไรหลายๆ อย่างมาลองทำ ลองดีไซน์สวนตามลักษณะของเพื่อนแต่ละคนดู แล้วพอทำออกมาเป็นชิ้นงานเสร็จ เราก็เลยลองเปิด Facebook

และ Instagram โดยตั้งชื่อว่า Tiny Tree Garden"

จากจุดตรงนั้นเอง ชื่อของแบรนด์ Tiny Tree ก็เริ่มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้น และเริ่มมีการทดลองทำชิ้นงานขายทางออนไลน์ และไปออกงานตาม Pop-Up Store ต่างๆ พร้อมทั้งจัด Workshop ให้สำหรับผู้ที่สนใจได้เข้ามาลองฝึกทำกันอีกด้วย และด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของต้นไม้ในขวดแก้วที่เลี้ยงดูได้ง่าย ทั้งยังตอบโจทย์คนเมืองที่มีพื้นที่น้อยและไม่ค่อยมีเวลาดูแลมากนัก ทำให้ในที่สุดคุณน้ำค้างก็ได้ทำจนสามารถเปิดเป็นร้านที่ชื่อว่า Tiny Tree และคอยต้อนรับลูกค้าที่อยากแวะเวียนเข้ามาลองจัดสวนในฝันของตัวเองกันอีกครั้ง

"เราเชื่อว่าหลายๆ คนอยากจะมีต้นไม้เป็นของตัวเองนะ แต่เลี้ยงอะไรก็ไม่ค่อยรอด เลี้ยงอะไรก็ตาย อันนี้เลยเป็นผลิตภัณฑ์ที่อยากเชิญชวนให้เรากลับมาเลี้ยงต้นไม้กันอีกครั้ง และที่สำคัญคือมันเป็นการจำลองระบบนิเวศแบบปิดเอาไว้ในขวดแก้ว โดยอาศัยไอน้ำที่ระเหยขึ้นมาจากพื้นดินล่างผ่านชั้นหินและระเหยขึ้นมาเป็นไอน้ำ ตกกลับลงมากลายเป็นฝน เหมือนเป็นการย่อโลกของเราเอาไว้ในขวดแก้ว ทำให้เรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องรดน้ำบ่อย และยังสามารสร้างเรื่องราวของเราเองผ่านการจัดวางต้นไม้และตัวละครต่างๆ ได้อีกด้วย"

และความคิดสร้างสรรค์ที่นำความชอบมาทำเป็นผลิตภัณฑ์จนประสบความสำเร็จ ทำให้คุณน้ำค้างเริ่มมองถึงการสร้างงานที่เป็นไอเดียแนวใหม่ๆ อย่างเช่น การจัดสวนขวดแก้วแบบทะเลทราย และโปรเจกต์ล่าสุดอย่าง craft x nature ที่เอาแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ มาเป็นหัวใจในการทำชิ้นงานผ่านงานผ้า ทั้งการย้อมสีธรรมชาติและการสอนเย็บจนเป็นชิ้นงาน หรืองานไม้ D.I.Y. สำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ สามารถทำเองได้ โดยรวมแล้วก็ถือเป็นงานที่สร้างทั้งความสุขให้กับลูกค้าและตัวของเจ้าของร้านเองด้วย

"เคยมีเคสที่เป็นเด็ก คุณพ่อก็จะบอกว่าฝากลูกดูด้วยนะครับ

พอได้เวลามารับกลับ คุณพ่อก็ต้องตกใจที่เห็นว่า ลูกของเขาสามารถนั่งทำอะไรแบบนี้ได้ แล้วเราเองก็ตกใจที่เห็นว่า คุณพ่อเขาดีใจ หรือบางทีมีคุณแม่ที่กำลังตั้งท้องอยากเข้ามาทำ Workshop เขาก็จะแบบ ตายแล้วคุณน้าค่างทำแล้ว ลูกคีนเลยล่ะ เหมือนกับว่าเค้าก็มีความสุขประมาณหนึ่ง เราเห็นลูกค้ามีความสุขเราก็เลยรู้สึกมีความสุขตามไปด้วย เหมือนเป็นความรู้สึกที่ส่งต่อถึงกันได้"

ด้วยความที่คุณน้าค่างเคยเรียนเกี่ยวกับทางด้านศิลปะมาก่อน ทำให้ก่อนเปิดหน้าร้านเธอจึงทุ่มเทให้กับการออกแบบ ทั้งเขียนแปลนเอง หาช่างฝีมือ เลือกใช้วัสดุ หรือลงสเกลดึงทำเฟอร์นิเจอร์เอง นั่นทำให้แทบจะเรียกได้ว่าเกือบทั้งทั้งหมดที่ลูกค้าสามารถพบเห็นได้ในร้าน เธอเป็นคนที่คิดและออกแบบเองมากับมือ รวมไปถึงในส่วนของการคาเฟ่ ที่เธอตั้งใจทำเอาไว้คอยต้อนรับและให้บริการกับลูกค้า ซึ่งต้องบอกว่าทั้งเมนูเครื่องดื่มและของหวาน ก็ทำออกมาได้ดูน่าทานมากเลยทีเดียว

"เมนูส่วนใหญ่จะทำในสูตรของเราเอง แล้วพอถึงช่วงทำร้านก็ได้เพื่อนที่เรียนทำขนมมาจาก เลอ กอร์ดอง เบลอ มา

ช่วยด้วย เมนูก็จะมีอยู่หลากหลายแบบ เช่น บราวนี่ ที่จะเน้นใส่ช็อกโกแลตแบบเข้มข้น หรือเค้กส้มที่มีส่วนเนื้อส้มคั้นบนเยาะๆ เหมาะสำหรับวันไหนที่เรากำลังร้อนๆ หรือรู้สึกไม่สดชื่น พอทานเข้าไปแล้วก็ได้แบบ เออ มันรู้สึกดีขึ้นนะ ซึ่งเมนูทั้งหมดของร้านจะเน้นว่าต้องไม่หวาน เพราะเราเป็นคนไม่ค่อยทานหวานมากอยู่แล้ว และเรารู้สึกว่ามันยังสามารถอร่อยได้ด้วยสิ่งอื่นๆ นอกเหนือไปจากน้ำตาลทรายที่เราต้องใส่ลงไปเยอะๆ"

บรรยากาศของร้านที่ถูกประดับประดาด้วยต้นไม้ขนาดเล็กหลากหลายพันธุ์ ทำให้ในแต่ละมุมต่างๆ มักมีเรื่องราวของคุณน้าค่างแฝงอยู่ในนั้นเสมอ อย่างเช่น สวนในขวดแก้วใบใหญ่ด้านหน้าเคาท์เตอร์ที่เธอทำไว้นานมากแล้ว ตัวละครในนั้นก็คือน้าค่างเองกำลังนั่งเล่นกับพี่ชายบนม้านั่งยาวที่ถูกตั้งเอาไว้ในส่วนของหน้าร้าน และด้านหลังก็ตกแต่งด้วยต้นไม้ตามจินตนาการที่เธอเคยวาดฝันเอาไว้ กลายเป็นสวนในขวดแก้วที่เธอชอบมากที่สุด เพราะถ้ารูปออกมาทีไรก็สวยและให้ความคลาสสิกที่เธอต้องบอกว่าหาจากขวดโหลอื่นอีกไม่ได้แล้ว

"เคยมีวันหนึ่งที่เรารู้สึกเบื่อๆ เซง ๆ พอเปิดไปเจอเจ้าคัน

กระบองเพชรชื่อพันธุ์ mammillaria ที่เราเลี้ยงไว้อยู่ดีๆ มันออกดอก เราก็จะรู้สึกแบบ เฮ้ย มันออกดอกนะ แล้วเวลาออก มันชอบออกแบบน่ารัก คือ ออกดอกคู่กันหรือหลายๆ ดอกเล็กๆ มาล้อมรอบตัวของมันเอง ซึ่งต้นไม้ต้นนี้อยู่กับเรามาหลายปีแล้ว กลายเป็นความสุขเล็กๆ ที่อย่างน้อยก็ทำให้เรายิ้มได้"

"และถ้าใครกำลังอยากมีต้นไม้เป็นของตัวเองซักต้น เราว่าลองเริ่มจากเลี้ยงต้นไม้ในสวนขาคอก่อนก็ได้นะ เพราะมันเลี้ยงง่ายและเราเชื่อว่า พอมีต้นไม้ต้นที่หนึ่งแล้วมันรอด เคียวมันจะมีต้นไม้ที่สองและสามตามมา ซึ่งหลังจากนั้นเราจะกลายเป็นคนที่รักต้นไม้"

"และมีความสุขกับอะไรที่มันง่ายๆ แบบนี้"

ตำแหน่งร้าน

235/5 ซ.สุขุมวิท 31 เขตวัฒนา คลองเตยเหนือ กรุงเทพฯ

facebook / line / instagram : tinytreegarden

Open : 10.30 am — 07.00 pm

Tel. 0805551595

1. หิน
2. สเปกนัมมอส
3. ดิน
4. จำลอง landscape
(ก้อนหิน - ต้นไม้ - ตัวละคร)

TALK OF THE HOWL : MUSIC

เรื่อง Bluebird fly

THIS IS THE VACATION TIME

เวลานี้...ช่างมีความหมาย

ในแต่ละวันที่การใช้ชีวิตของเราค่อยๆ เคลื่อนตัวไปข้างหน้า หลายคนเริ่มเข้าสู่วัยทำงานเป็นมนุษย์เงินเดือนอย่างเต็มตัว หลายคนอุทิศชีวิตให้กับเจตนารมณ์ที่ตัวเองเคยตั้งใจไว้ หลายคนกำลังวางอิฐก้อนแรกของความฝันและหวังจะก่อสร้างมันให้สำเร็จ เราต่างออกเดินทางไปยังจุดหมายที่แตกต่างกัน โดยมีกฎของเวลาที่คอยย้ำเตือนถึงระยะทางและโอกาสที่ยังหลงเหลือ จนกว่าการแลกเปลี่ยนนอกซิเจนในอากาศครั้งสุดท้ายจะมาถึง

"เวลา...ช่างมีความหมายจริงๆ นะ"

และหากพูดถึงหนังไทยที่กำลังเป็นกระแสอยู่ตอนนี้ คงหนีไม่พ้นเรื่อง "ฟรีแลนซ์..ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ" ที่เข้าฉายไปแล้ว 2 สัปดาห์ก็มีรายได้พุ่งสูง 80 ล้านบาทแล้ว ซึ่งส่วนหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศของหนังน่าดูยิ่งขึ้น ก็คงหนีไม่พ้นเพลงประกอบภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาและทำนองโดนใจคนทำงานในยุคนี้เป็นที่สุด ซึ่งเบื้องหลังและที่มาของเพลง vacation time นี้ ก็มาจากวงดนตรีกลุ่มเล็กๆ ที่คู่จะรักการทำเพลงมากกว่างานประจำที่ทำกันอยู่เสียด้วยซ้ำ วงดนตรีมากฝีมือที่คุณภาพของเพลงไปไกลกว่าชื่อวงอยู่หลายขุม พวกเค้าเรียกตัวเองว่า "Part Time The Musician"

ว่ากันด้วยเรื่องงานประจำ

ปอม : ปัจจุบันเปิดร้านอาหารชื่อ Tinee Eatery Workshop

นิค : ทำฟรีแลนซ์เกี่ยวกับเพลงโฆษณา

แพท : พังจบการศึกษาปีนี้

จิน : ฟรีแลนซ์ออกแบบเสียง และก็เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย

อุณ : ตอนนี้เล่นดนตรีกลางคืนกับพวกงานอีเวนต์ เล่นกับอาร์ม The voice

ศิลปินในดวงใจ

ปอม : Marcus Miller ถ้าเป็นวงก็พวก Jamiroquai

นิค : The Beatles

แพท : Wang Lee Hom (หิวเราะ) จริงๆ ที่รู้จักกันหน่อยก็ Arctic Monkeys

จิน : ชอบ Radiohead แล้วก็ชอบโปรคิวเซอร์ที่ทำเพลงให้วง Hardwell

กว่าจะได้ชักเพลงไม่ใช่เรื่องง่าย

นิค : เริ่มจากนิคเขียนเพลงแล้วก็ฮัมๆ ใส่ทำนองกับกีตาร์ไปรังก่อน ให้มันขึ้นเป็นโครงสร้างคร่าวๆ ให้เสร็จประมาณ 50% ว่ามีท่อนไหนอะไรยังงี้บ้าง แล้วค่อยให้ส่วนของ Rhythm section ซึ่งส่วนมากจะเป็นพี่แบ็กกับพี่ปอม (มือกลองและมือเบส) เป็นคนขึ้นโครงต่ออีกที เหมือนมีโครงสร้างที่เป็นแกนหลักแล้วแต่ละคนก็ค่อยๆ เติมสีที่ตัวเองชอบลงไป เช่น แพทก็จะไปดีไซน์การร้องมา อุณกับจินก็จะไปคิดไลน์ตัวเองมา แล้วช่วยๆ กันคัปอีกทีให้มันออกมากลมกล่อม

ปอม : ระยะเวลาการทำต่อ 1 เพลง ก็มีตั้งแต่ทำ 3-4 วันเสร็จ ยัน 3-4 เดือนเสร็จเลยก็มี

วัตถุดิบในการทำเพลง

นิค : คูหนัง เพราะผมเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ สมมติผมสั่ง (หิวเราะ)

ปอม : ฟังเพลงอื่นเยอะๆ

นิค : แล้วเราก็คงอยากจะมีเหมือนเขา อยากเป็นเหมือนเขา ตามประสาประเทศที่ยังไม่เคย เพราะศิลปะในประเทศเรามันก็ยังไม่ได้รุ่งเรื่องในขนาดที่แบบถูกปลูกฝังมาให้เสพศิลปะ

พอๆ กับวิชาการ อย่างเพลง Message in the bottle
เราก็อยากลองแต่งเพลงที่มันเป็นคำถามปลายเปิด ว่าต้นเหตุ
มันก็มี ไม่มี ปลายเหตุมันก็ยังไม่แน่ชัด แค่อายากให้คนฟังเอา
เรื่องราวของตัวเองมาใส่ลงในเพลง แค่นั้น

ความฝันของนักดนตรี

นิค : ผมว่าทุกคนฝันอยากจะใช้ชีวิตแบบมีดนตรีเป็นอาชีพได้
นะ แต่มันแทบเป็นไปไม่ได้ในเมืองไทย ใครทำได้ก็ถือว่าเก่ง

ปอม : ส่วนน้อยมาก อาจจะไม่เกินซัก 20% ด้วยซ้ำ มันจะคง
อยู่ช่วงหนึ่ง พอผ่านไปซัก 5-10 ปีก็จะหาย ส่วนใหญ่เป็นแบบนี้

นิค : แต่วันหนึ่งผมก็ฝันไว้ว่าอยากจะได้ไปเล่นที่ต่างประเทศนะ

เพลงโปรดในอัลบั้ม

ปอม : สำหรับผมจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่ตอนนี้ชอบเพลงใหม่
ที่กำลังจะปล่อยมากที่สุด ชื่อเพลง No way no

นิค : ชอบ Message in the bottle เพราะรู้สึกชอบงานเขียน
ตัวเองสุด แต่ถ้าชอบคุณเพลงไหนสุดก็ต้อง Vacation time
เพราะมันดังสุดเลย

แพท : The only one เพราะรู้สึกว่าคุณฟังน่าจะเข้าถึงง่ายดี

จิน : The haunted house ชอบองค์ประกอบทุกอย่างของเพลงนี้

อุณ : แยมตอบอะ (หัวเราะ) ชอบเพลงนี้เหมือนกันจริงๆ แล้ว
คนตรีทุกชิ้นมันเด่นหมด

ต้นกำเนิดเพลง Vacation time

นิค : เริ่มจากเราตั้งใจว่าอยากจะเขียนเพลงอะไรก็ได้ให้
มันเป็นที่รู้จัก ซัก 1,000 คนก็ยังดี ก็เลยนึกถึงเรื่องที่จะเข้า
ถึงทุกคนและมีเปอร์เซ็นต์ที่จะได้รับความนิยมประมาณหนึ่ง
แล้วยังพอมีพี่จาก GTH โทรมาติดต่อยากจะทำเพลงไปใช้
ประกอบหนัง ครั้งแรกเราก็ไม่เชื่อนึกว่าเค้าอำเล่น เลยโทร

ไปหาพี่ไ้ที่เค้าเขียนบทอยู่ใน GTH และเป็นผู้กำกับเพลง
Vacation time ตัวออริจินอล พี่ไ้ก็บอกว่าเรื่องจริงนะ ก็
ดีใจมาก

อุณ : คือเจตนาที่แต่งเพลงนี้ออกมา เพราะถือว่ามันก็
ประสบความสำเร็จนะ และเป็นเพลงแรกที่ปล่อยในนามของ
วง Part time the musician ด้วย

เวลาว่างไปพักผ่อนที่ไหน

ปอม : ชอบธรรมชาติ ภูเขา

นิค : ไปที่ไหนก็ได้ที่วัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อมมันเปลี่ยน
เช่น สลัมก็ได้ เพราะรู้สึกว่ามันต้องมีบางมุมที่ถ้าเราไม่เคย
เดินเข้าไปเราไม่มีทางรู้หรือกว่าข้างในมันเป็นยังไง

แพท : ชอบภูเขา ชอบคูคันไม้

จิน : ผมเป็นคนชอบ แสง-สี-เสียง (หัวเราะ) จริงๆ ก็คล้ายนิค
ชอบไปคูเมืองอื่น วัฒนธรรมอื่น ไปไหนก็ได้ที่ไม่ได้อยู่ที่เดิม

อุณ : ชอบไปทะเล ไปหาร้านนั่งฟังเพลง คนน้อยๆ แต่คนครีๆ

เปรียบเทียบกับวง Part time เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง

ปอม : หมูแคะ เพราะว่าตัวมันเล็ก น่ารัก คล้ายๆ กับวงเรา

นิค : หมา เพราะเราชอบหมาที่สุด แล้วเราก็ชอบเพลงเราที่สุด

แพท : หมาเหมือนกัน เพราะตอนเริ่มทำวงแรกๆ ที่พี่ๆ มาชวน
เค้าก็ส่งลิงค์เพลงมาให้ มันก็ยังเป็นวิดีโอที่มีรูปพี่ไ้เค้ากับหมา
แปะไว้ ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นมาสคอตของวง

จิน : กระต่าย เป็นเชิงสัญลักษณ์ว่าเพลงของเราที่มันดู
เหมือนจะน่ารัก แต่มันก็ไม่ได้น่ารักซะทีเดียวนะ

อุณ : ลิงหลอกเจ้ามั้ง เหมือนกับเพลงวงเราชอบซ่อนท่อนที่
คนฟังไม่คิดว่าจะเอามาใส่ เช่น เพลง Sad song ขึ้นมาเศร้าเลย
แต่จริงๆ ก็เป็นเพลงที่มีจังหวะสนุก หรือเพลง Would you
mind ก็ออกแนว Pop แต่มีเสียงแปลกๆ แทรกขึ้นมาผสม

ภาพของวงในอนาคต

นิค : อยากแค่ได้เล่นดนตรีต่อ มีอัลบั้ม 2 อัลบั้ม 3 ไปเรื่อยๆ

จิน : เออ แค่นั้นแหละ

อุณ : ขอไปเล่น festival ที่เมืองนอก

นิค : ขอแค่อยากให้อยู่กันครบๆ มีสมาชิกเพิ่มได้แต่อย่าลด

อุณ : อย่างตายนะ

ฝากถึงคนที่มีความฝัน

ปอม : อยากทำอะไรก็ทำเลยดีกว่า ถ้ามันแต่ไปรอมันช้า เพราะถ้าเริ่มทำเร็วเราก็จะรู้คำตอบเร็วว่าเราทำได้หรือไม่ได้ รวมถึงเราต้องยอมรับคำวิจารณ์ให้ได้ด้วยนะ

นิค : คนที่อยู่ยั่งยืนคือคนที่มองค่าแล้วสามารถอยู่กับมันได้นั่นคือความจริง อะไรที่เรารับไว้แล้วแยกออกไปจำ ตั้งใจทำงานเราเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองทำได้มากน้อยแค่ไหน

แพท : อย่างองข้ามโอกาส อย่างแพทก็ไม่เคยทำอะไรเกี่ยวกับดนตรีมาก่อน แต่ทุนเดิมเป็นคนชอบร้องเพลง พอเข้ามาชวนก็ลองดู แล้วมันก็จริงจัง

จิน : ทุกคนต้องสู้ๆ ครับ ทุกวันนี้พวกเราก็ต้องสู้กันอยู่เลย

อุณ : ตั้งใจทำต่อไปเรื่อยๆ เพราะทุกอย่างมันต้องใช้เวลานะ

สมาชิกในวง

จิน - วรเมธ มธุธรรมธาดา (กีตาร์)

นิค - ธาฤทธิ์ เจริญกุล (ร้องนำและกีตาร์)

ปอม - ธนภณ สันติวัฒนา (เบส)

แพท - วรณรดา วิชัยธนารักษ์ (ร้องนำ)

อุณ - ศิศา วงษ์จรรุสมบัติศักดิ์ (คอรัสและกีตาร์)

วิว - อธิยา วรวิจิตรพันธ์ (เปียโนและไวโอลิน ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อที่ต่างประเทศ)

BARKETEK : ของแต่งบ้านสำหรับน้องหมา

• เปลาอนรุ่น Lounger

หากเรานำการออกแบบมาปรับใช้กับผลิตภัณฑ์ของสัตว์เลี้ยง ให้มีทั้งความสวยงามและประโยชน์ใช้สอยที่จะสร้างความสุขให้กับคนในบ้าน และเป็นเหมือนงานศิลปะชิ้นหนึ่งที่สามารถตั้งโชว์หรือวางไว้ตรงไหนก็ได้ ทั้งยังเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของสัตว์เลี้ยงที่เรารักไปด้วยในตัวได้ก็คงจะดี ด้วยแนวคิดนี้เองจึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจให้กับ คุณปิยณัฐ รัตนวงศาโรจน์ หรือคุณบี๊ หนุ่มสถาปนิก ผู้รักสัตว์และมีความตั้งใจอยากจะทำผลิตภัณฑ์ของสัตว์เลี้ยง ให้เป็นอีกทางเลือกหนึ่งของคนเลี้ยงสัตว์ที่กำลังมีอยู่มากขึ้นในปัจจุบัน

โดยคำว่า Barkëtek ก็มีที่มาจาก bark ซึ่งให้ความรู้สึกถึงสุนัข รวมกับ architect ซึ่งให้ความหมายถึงงานด้านการออกแบบ และด้วยความหมายนี้เอง ทำให้ผลิตภัณฑ์ของ barkëtek ออกมาดูแตกต่างแต่น่าใช้ และเหมาะสมกับสถานที่ที่ได้รับการออกแบบภายในหรือผู้ที่รักและสนใจเกี่ยวกับงานทางด้านศิลปะเป็นอย่างยิ่ง อย่างเช่น เปลาอนรุ่น Lounger และซามอาหารรุ่น Mod ก็กำลังเป็นสินค้าขายดีที่มีลูกค้าสั่งซื้อกันอย่างไม่ขาดสาย และล่าสุดผลิตภัณฑ์ซามอาหารกันมด ที่เลือกใช้วัสดุเป็นเซรามิกชื่อรุ่นว่า Geowl ก็เพิ่งได้รับรางวัล Good design award (G-mark) 2015 จากประเทศญี่ปุ่นมาหมาดๆ เช่นกัน

• ชามอาหารรุ่น Mod

• ชามอาหารกันมดรุ่น Geowl

ติดตามผลงานได้ที่

www.barketek.com

Instagram : barketek_studio

Line ID : barketek

ดูแลเพื่อนซี้ ได้ทุกไซส์
ใกล้ชิด
อุ่นใจอุ่นใจ ไร้เห็บ

หยุด **controline™**
ก่อนเห็บร่ายจะคอนโทรล

นำเข้าจากประเทศสหราชอาณาจักร

zoetis

HOWL ABOUT

Welcome to the Small World

แค่พูดคำว่า “หนู” เชื่อว่าก็มีหลายคนทำหน้ายี้แล้ว
กั๊งๆ ที่ความเป็นจริงเราอยู่กับคำว่าหนูมากกว่าที่คิด ผู้หญิงส่วนใหญ่ก็แทนตัวเองว่าหนู หรือ
คำเปรียบเปรยอย่าง “เล็กอย่างกับหนู” ก็คงเป็นอะไรที่เราได้ยินกันอยู่บ่อยๆ
บางทีก็เลยไม่แน่ใจว่าเราไม่ชอบหนูกันจริงๆ หรือเปล่า
เชื่อว่าภาพลักษณ์ในใจของคนที่ไม่ชอบหนูหลายคนคงเป็นเพราะหนูเป็นสัตว์สกปรก นำเชื้อโรค
ขโมยอาหาร หรือสร้างความเดือดร้อนต่างๆ นานา ภายในบ้าน
แต่ใน Howl เล่มนี้ เราอยากให้คุณลองเปิดใจไปรู้จักกับ “หนู” ที่กำลังเป็นสัตว์เลี้ยงเทรน
ใหม่ กับเรื่องราวในโลกใบเล็กแต่เต็มไปด้วยรายละเอียดมากมายที่ทำให้เราได้เข้าไปค้นหา
ขอโอกาสให้หนูดูซักครั้ง
แล้วหนูจะไม่ทำให้คุณเสียใจ

Mini-World

สายพันธุ์หนูยอดนิยมทั่วโลก

Hamster

- ชื่อเรียกมาจากคำในภาษาเยอรมันที่แปลว่า สะสม กักตุน (เพราะแฮมสเตอร์ใช้กระพุ้งแก้มเก็บอาหารได้มาก)
- ถูกค้นพบครั้งแรกในศตวรรษที่ 19 กลางทะเลทรายซีเรีย
- ฟันจะงอกยาวขึ้นเรื่อยๆ จึงต้องลับฟันด้วยการกัดแทะของแข็ง
- เวลาป้องกันตัวจากศัตรูจะอัดอากาศให้แก้มพองเพื่อให้ดูตัวใหญ่ขึ้น
- อายุขัยอยู่ที่ 3 ปี หรือมากกว่านั้น

Guinea Pig

- มีข้อสันนิษฐานว่า คำว่า pig มาจากรูปร่างและเสียงร้องวิ๊ดๆ คล้ายลูกหมู ส่วนคำว่า guinea อาจมาจากความเข้าใจผิดของชาวอังกฤษที่คิดว่าพ่อค้านำหนูเข้ามาจากชายฝั่งนิวกินี
- ทางฝั่งอเมริกาเรียกว่าหนูเควี ส่วนในไทยเรียกหนูตะเภาและหนูแกสบี้
- ถิ่นกำเนิดอยู่ในแถบทุ่งหญ้าของทวีปอเมริกาใต้
- อายุขัยเฉลี่ย 5-7 ปี

Chinchilla

- ชื่อเรียกมีข้อสันนิษฐานว่าหมายถึง Little Chincha ซึ่งมีที่มาจากชนพื้นเมือง Chincha Indians ในหุบเขาแอนดีส
- ขนที่แน่นหนาและอ่อนนุ่ม ทำให้สมัยก่อนมีวัฒนธรรมการล่าตัว Chinchilla เพื่อมาทำเครื่องนุ่งห่ม
- หูางใหญ่คล้ายหนู ขนาดรูปร่างคล้ายกระต่าย และหางยาวเป็นพวงคล้ายกระรอก
- มักใช้เสียงหลายๆ แบบเพื่อแสดงความรู้สึก เช่น เห่า ร้อง หรือทำเสียงเอี๊ยดๆ
- อายุขัยประมาณ 15 ปี (หรือบางตัวอาจจะมากถึง 20 ปีเลยนะ)

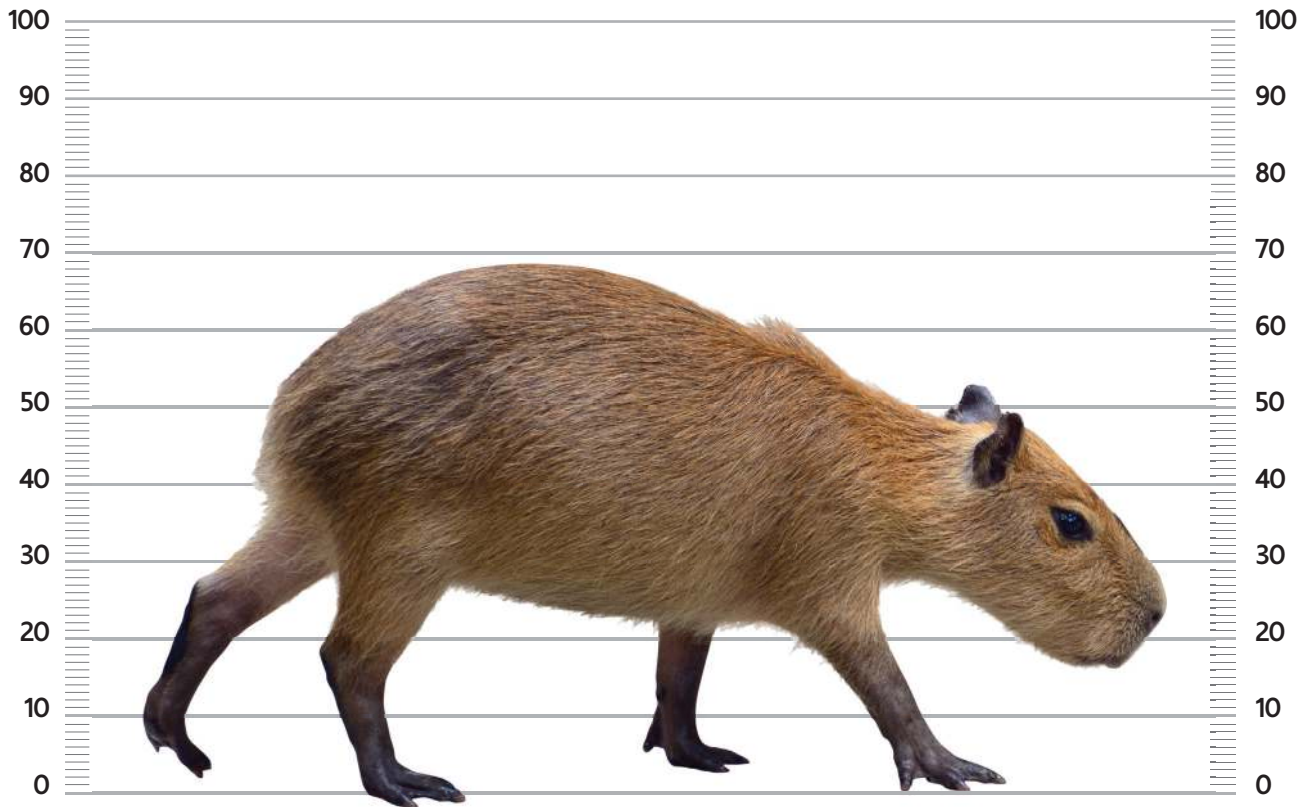

Gerbil

- รู้จักกันในชื่อ หนูทะเลทราย หรือ Desert Rat ชื่อ Gerbil นั้นมาจากคำว่า Jerboa ซึ่งหมายถึงสัตว์คล้ายหนูผสมจึงใจขนาดเล็กชนิดหนึ่งในทะเลทรายที่มีหน้าตาคล้ายกัน
- มีลักษณะคล้ายแฮมสเตอร์ ขนหนาปุย แต่มีปากที่แหลมกว่า
- มักกินเมล็ดพืชและพืชเป็นอาหาร รวมไปถึงแมลงตัวเล็กๆ ด้วย
- สายพันธุ์ที่นิยมเลี้ยงคือพันธุ์ Fat-Tail Gerbil มีจุดเด่นคือมีหางที่อ้วนหนาคล้ายนิ้วมือเด็ก ซึ่งเป็นที่เก็บสะสมไขมันไว้เป็นพลังงานสำรองยามขาดแคลนแบบเดียวกับโหนกอูฐ

Mini Out-Size World

Capybara The Giant

- เจ้าหนูยักษ์จากอเมริกาใต้ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก
- ชื่อคาปิบาร์า มาจากรากศัพท์ที่มีความหมายว่า สัตว์ที่ชอบกินหญ้า (Grass-Eater)
- เมื่อโตเต็มที่มีน้ำหนักได้ถึง 65 กิโลกรัม และสูงประมาณ 70 เซนติเมตร
- ชอบอยู่ในน้ำเป็นชีวิตจิตใจ ทั้งยังว่ายน้ำและดำน้ำเก่งอีกด้วย (สังเกตได้จากนิ้วเท้าที่มีพังผืด)
- ใช้เสียงร้องและกลิ่นในการสื่อสารแทนสายตา (มีต่อมฟีโรโมนที่จมูก เพื่อใช้ในการดึงดูดคาปิบาร์าสาวๆ)
- มักอาศัยอยู่รวมกันเป็นฝูง อาจจะอยู่ตั้งแต่กลุ่มเล็กๆ ประมาณ 10 – 20 ตัว ไปจนถึงกลุ่มใหญ่นับ 100 ตัวเลยทีเดียว
- อาหารที่ชอบคือ หญ้าและพืชน้ำ ออกหากินในเวลากลางคืน
- ในต่างประเทศมีการนำมาเลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยงในบ้าน เพราะมันเชื่องมาก
- อาจจะฟังดูโหดร้าย แต่ทางอเมริกาใต้มีการล่าคาปิบาร์าเพื่อนำเนื้อมาประกอบอาหารด้วย

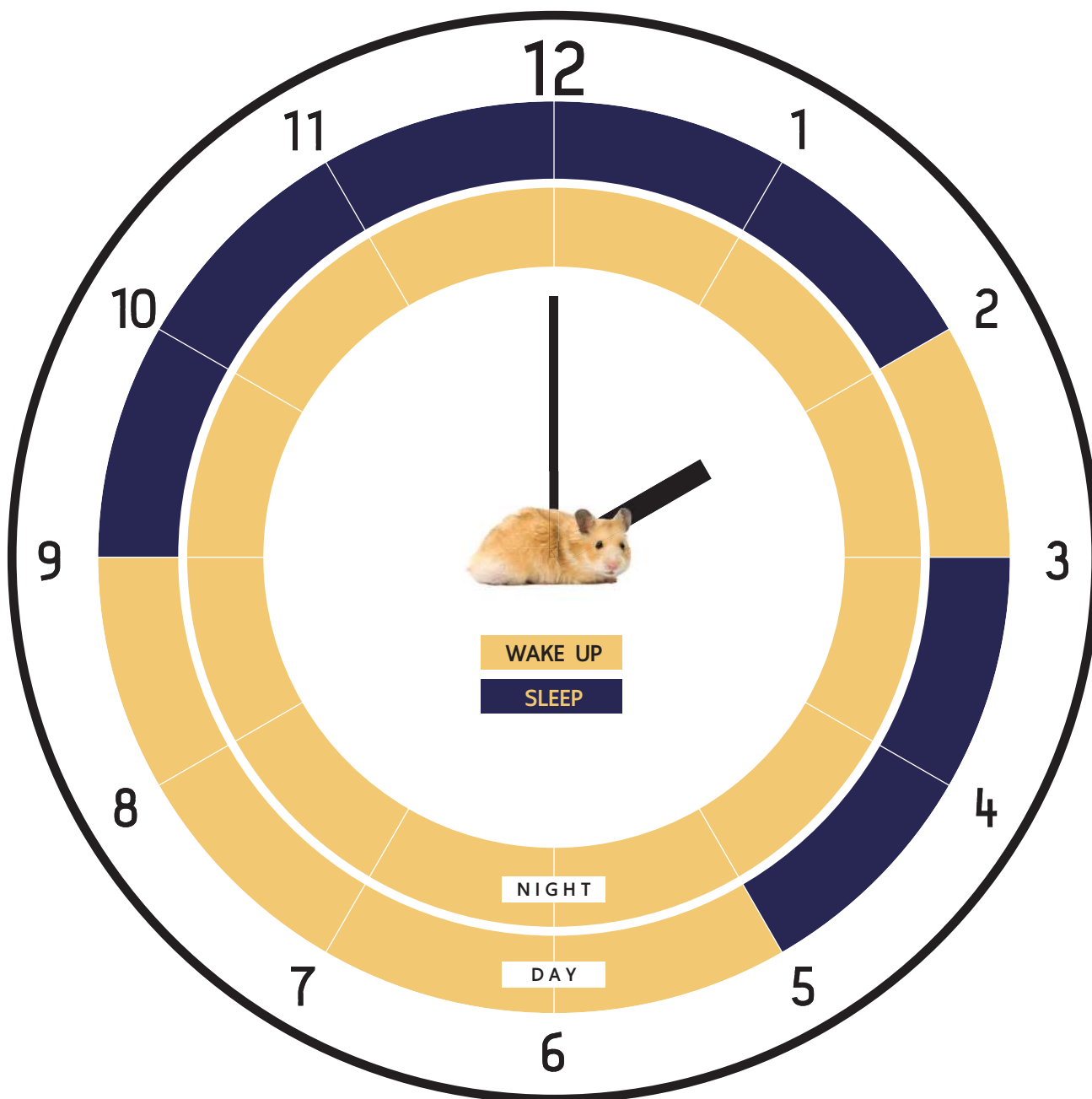

African Pygmy Mouse The Little

- เชื่อกันว่าเป็นหนึ่งในสัตว์ตระกูลหนูที่มีขนาดเล็กที่สุดในโลก โตเต็มวัยมีความยาวตั้งแต่จมูกจรดปลายหางเพียง 5 – 12 ซม. เท่านั้น
- มีถิ่นที่อยู่ในแถบทะเลทรายซาฮารา ทวีปแอฟริกา ชอบออกหากินในเวลากลางคืน
- มีลักษณะนิสัยที่เฉพาะตัว โดย African Pygmy Mouse จะขุดรูบนพื้นดินและนำก้อนหินเล็กๆ มาวางไว้บนรูที่ขุดเมื่อถึงตอนเช้า มันก็จะมากินน้ำค้างที่เกาะบนก้อนหินเหล่านั้น
- มักอาศัยกันเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือเป็นคู่ ใกล้เคียง แหล่งน้ำ และสามารถปีนป่ายได้เก่งอีกด้วย
- มีกระพุ้งแก้มแบบเดียวกับหนูแฮมสเตอร์ ซึ่ง African Pygmy Mouse มักใช้เก็บเมล็ดพืชที่แกะเปลือกแล้วเอาไว้
- กินเมล็ดพืชเป็นอาหาร รวมไปถึงแมลงและหนอนตัวเล็กๆ
- ด้วยความที่ตัวเล็ก น่ารัก ทำให้ในต่างประเทศมีคนนำมาเลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยงคิ้วคิ้วเช่นกัน

Bed time story

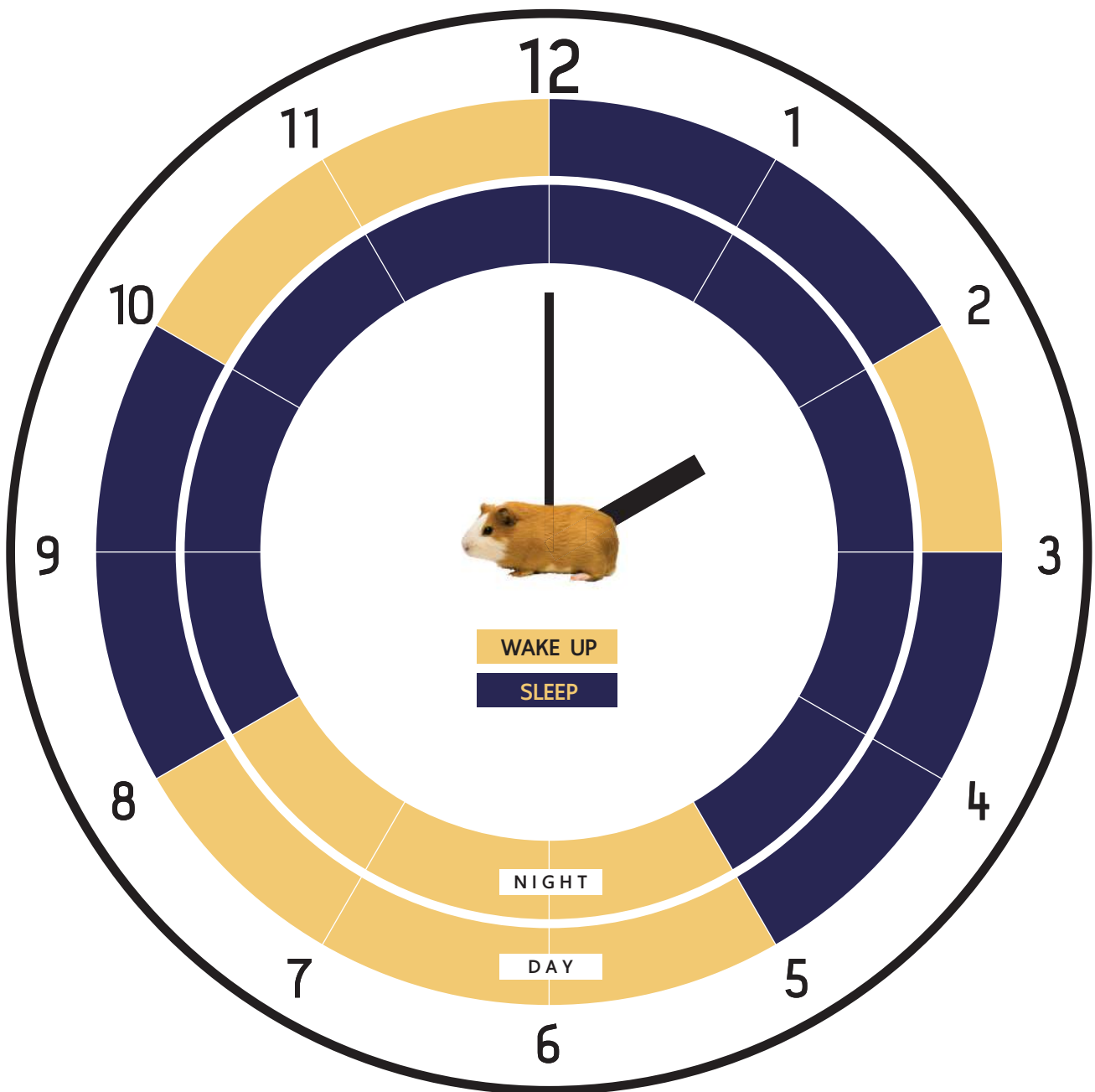
เรื่องบนเตียง

Hamster หนูแฮมสเตอร์

แฮมสเตอร์จะเริ่มหลับช่วง 09.00 น. → ตื่นสั้นๆ ช่วง 14.00 – 15.00 → หลับจนถึงช่วง 17.00 → และตื่นอีกครั้งตอน 17.00 และตื่นตลอดทั้งคืนก่อนที่จะมาหลับในช่วงเช้าประมาณ 9.00 น. อีกครั้ง

*โดยธรรมชาติหนูแฮมสเตอร์เป็นสัตว์ที่ออกหากินในเวลากลางคืน จึงมักตื่นในเวลากลางคืนจนถึงรุ่งเช้าเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็อาจจะตื่นมากินหรือเล่นในช่วงบ่ายๆ ได้ด้วยเช่นกัน

Gasby หนูแกสบี้

แกสบี้มักตื่นตัวที่สุดในช่วง 5.00 - 8.00 น. → หลังจากนั้นจะนอนทีละ 1-2 ชม. สลับตื่น 1 - 2 ชม. ในช่วงกลางวัน → และกลับมาตื่นตัวที่สุดอีกครั้งตอน 17.00 - 20.00 น. → จากนั้นในตอนกลางคืนจะนอนเสียส่วนใหญ่ → และตื่นอีกทีตอนประมาณ 5.00 น.

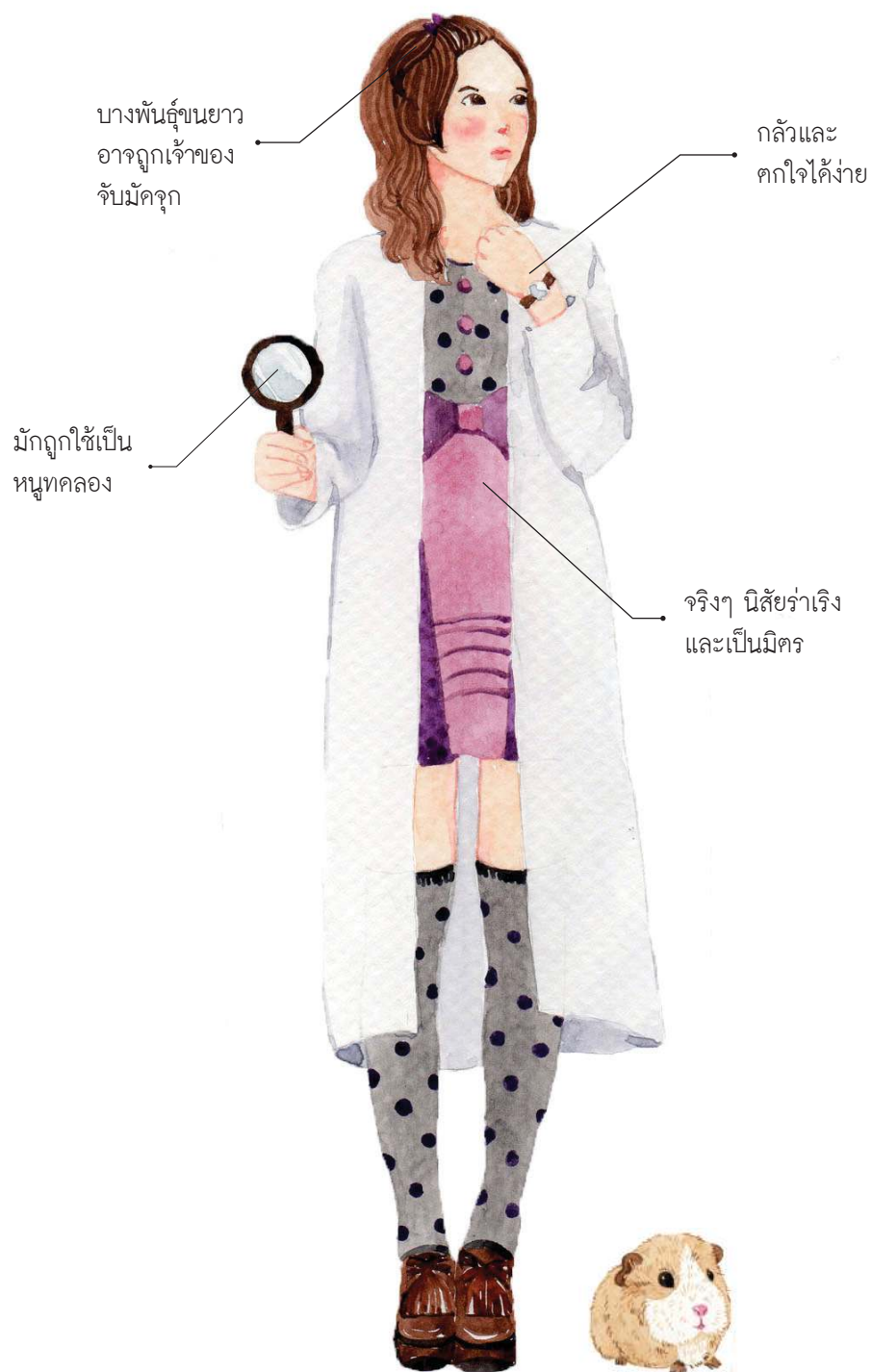
*หนูแกสบี้จะตื่นตัวมากที่สุดในช่วงพระอาทิตย์ตกดินและพระอาทิตย์ขึ้น และหนูแกสบี้ส่วนใหญ่จะปรับตัวตามการใช้ชีวิตของเจ้าของ ทำให้ส่วนมากมักจะนอนในตอนกลางคืน

นี่หนูใจ...จำไม่ได้เหรอ

แฮมเตอร์ (Hamster)

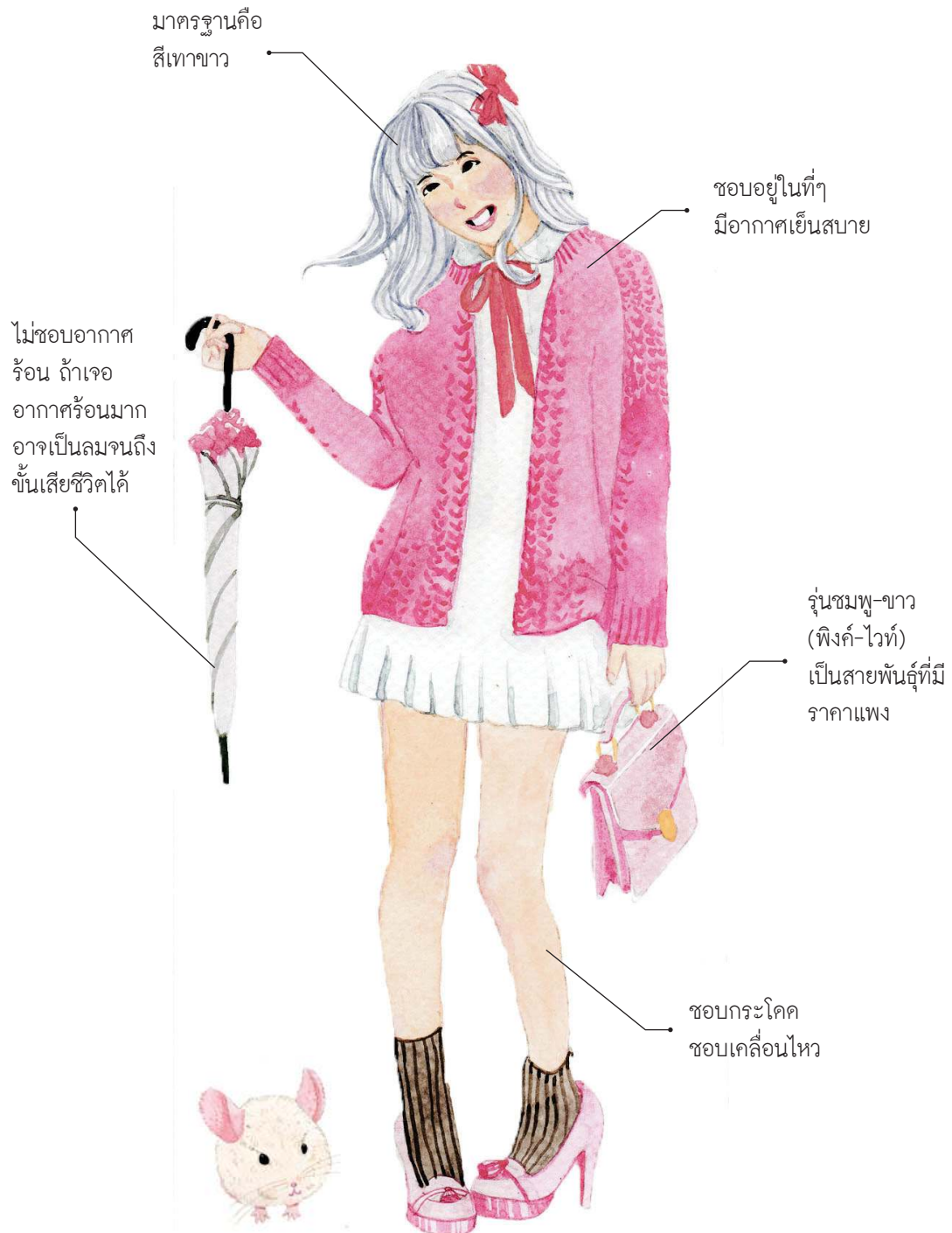
แกสบี้ (Guinea Pig)

คาปีบารา (Capybara)

ชินชิล่า (Chinchilla)

Body Language

ภาษากาย

01

02

03

04

หนูแฮมสเตอร์

01. หาวและยิกขา: แสดงว่าหนูแฮมสเตอร์รู้สึกปลอดภัยผ่อนคลาย และมีความสุข

02. ขบฟัน: แสดงว่าหนูแฮมสเตอร์เกิดอาการกลัว และเป็นการเตือนผู้อื่นว่า "ถอยไป!! ไม่งั้นจะไม่ปรานีแล้วนะ"

03. เอมมือลูบหน้า: เป็นการทำความสะอาดตัวเองตามปกติของหนูแฮมสเตอร์ แสดงว่าหนูแฮมสเตอร์มีความสุขและรู้สึกปลอดภัย

04. ชกมวย (Boxing): คือการที่หนูแฮมสเตอร์เอาขาหน้าทั้งสองยื่นไปข้างหน้าคล้ายการชกมวย ซึ่งพฤติกรรมนี้เป็นการป้องกันตัวเองเมื่อรู้สึกกลัว หรืออาจจะเป็นหนึ่งวิธีการแสดงออกถึงการหวงถิ่นเพื่อสู้กับหนูแฮมสเตอร์ตัวอื่น

01

02

03

04

หนูตะเภา

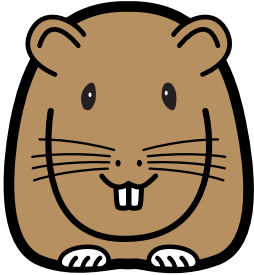
01. ป๊อปคอร์น (Popcorning): คือการกระโดดขึ้นในอากาศคล้ายข้าวโพดคั่วระเบิดเจอบ่อยกว่าในหนูที่อายุน้อย แสดงว่ามีความสุขหรือตื่นเต้นอยู่

02. หยุคนิ่ง (Freezing): หนูตะเภาจะแสดงอาการนี้เมื่อตื่นตกใจหรือกลัว ในธรรมชาติพฤติกรรมนี้จะทำให้ตัวเองเป็นจุดสนใจน้อยที่สุด

03. ยืนสองขา: คือการลุกขึ้นยืนด้วยสองขาหลัง เมื่อเกิดอาการสงสัยหนูตะเภาจะยืนขึ้นเพื่อหามุมมองที่ดีกว่า บางครั้งการยืนขึ้นและส่งเสียงร้องก็อาจจะหมายถึงการขออาหารด้วย

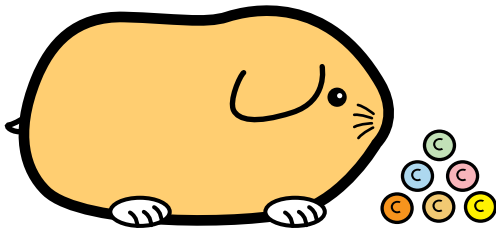
04. ขบฟัน: เมื่อหนูตะเภาโกรธจะขบฟันทำให้เกิดเสียงดังขึ้น เป็นการบ่งบอกประมาณว่า "ถอยไปนะ กำลังอารมณ์ไม่ดี ไม่งั้นเจอดีแน่!"

รื่องนำรู้ของคุณหนู

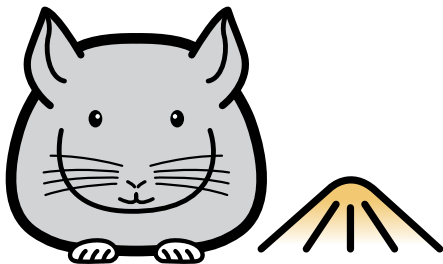
01. ฟันโตไม่เหมือนกันแม้จะเป็นหนูเหมือนกัน

ทั้งฟันคุดและฟันกรามของหนูตะเภากับชินชิล่าจะเจริญ ยาวขึ้นตลอดชีวิต แต่ในหนูเมาส์ หนูแรท และหนูแฮม- สเตอร์จะมีเฉพาะฟันคุดเท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ ทำให้การดูแล สุขภาพฟันของหนูตะเภาและชินชิล่าจะต้องระมัดระวัง มากกว่าโดยเฉพาะเรื่องอาหารเพราะมีส่วนสำคัญต่อ สุขภาพภายในช่องปาก

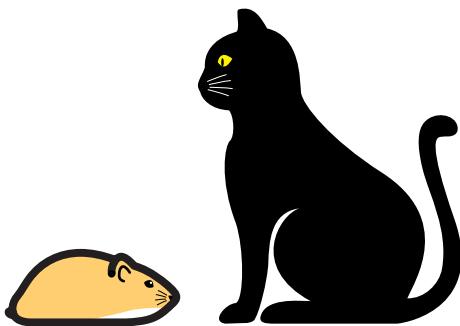
02. หนูแกสบีต้องป้อนวิตามินซี

หนูแกสบีต้องได้รับวิตามินซีประมาณ 15-25 มิลลิกรัมต่อวัน เนื่องจากหนูแกสบีเป็นสัตว์ที่สังเคราะห์วิตามินซีเองไม่ได้ ไม่อย่างนั้นแล้วหนูแกสบีอาจจะป่วยได้

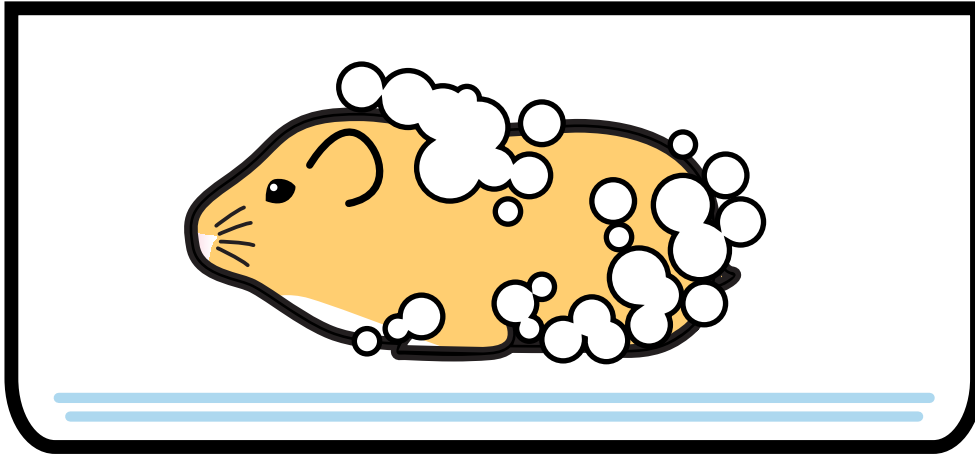
03. ชินชิล่าอาบน้ำไม่เหมือนคน

เนื่องจากชินชิล่ามีขนปกคลุมอยู่หนาแน่นมากทำให้เมื่อ อาบน้ำด้วยน้ำจะทำให้ผิวหนังแห้งได้ยากเมื่ออาบน้ำ และ อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเชื้อราขึ้นบนผิว ดังนั้น แทนที่จะให้ชินชิล่าอาบน้ำด้วยน้ำจึงเปลี่ยนเป็นอาบน้ำ ด้วยทรายอาบน้ำแทน แต่อย่าเพิ่งไปชุทรายแถวหลัง บ้านมา เพราะทรายอาบแบบนี้จะต้องถูกออกแบบมาโดย เฉพาะโดยจะมีขายทั่วไปตามร้านอุปกรณ์สัตว์เลี้ยง

04. แมวไม่อยู่หนูร่าเริง

ในธรรมชาติหนูเป็นสัตว์ที่ถูกล่า ดังนั้นจึงไม่ควรเลี้ยงหนู ทุกชนิดร่วมกับแมวหรือสัตว์นักล่าชนิดอื่นในบ้านเดียวกัน แม้ว่าคุณอาจบอกว่าแมวหรือสุนัขตัวนี้เชื่อง ไม่ทำร้าย หนูแน่นอน แต่บางทีสัญชาตญาณหนูอาจไม่คิดแบบนั้น และทำให้หนูอยู่ในภาวะเครียดตลอดเวลาจนสุขภาพ ทรุดโทรมได้

การอาบน้ำให้หนูแกสบี้

- ขั้นตอนที่ 1 : เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมดังนี้ 1. อ่างล้างมือสำหรับให้หนูแกสบี้อาบน้ำ 2. แชมพูสำหรับหนูแกสบี้ (แชมพูสำหรับกระต่ายหรือลูกแมวก็ใช้ได้) 3. ผ้าขนหนู 2 ผืน 4. โคร่เป่าผม
- ขั้นตอนที่ 2 : รองอ่างล้างมือด้วยผ้าขนหนูเพื่อไม่ให้หนูแกสบี้ลื่น
- ขั้นตอนที่ 3 : เติมน้ำอุ่น (ไม่ใช่น้ำร้อน!) ลงในอ่างประมาณ 1 นิ้ว แล้วอุ้มหนูแกสบี้ลงอ่างอย่างเบามือ
- ขั้นตอนที่ 4 : ค่อยๆ เอนน้ำรดลงบนตัวหนูแกสบี้ โดยหลีกเลี่ยงบริเวณหน้าโดยเฉพาะหู กรณีที่หน้าของหนูแกสบี้สกปรกให้ใช้ผ้าเปียกหมาดๆ เช็ดแทนที่จะใช้น้ำโดยตรง
- ขั้นตอนที่ 5 : สระขนของหนูแกสบี้ด้วยแชมพูให้เป็นฟอง
- ขั้นตอนที่ 6 : ล้างแชมพูออกด้วยน้ำอุ่น ให้ระวังบริเวณใบหน้า
- ขั้นตอนที่ 7 : เช็ดตัวหนูแกสบี้ด้วยผ้าขนหนูสะอาดอย่างเบามือ เนื่องจากกระดุกของหนูแกสบี้ อาจจะหักได้ และถ้าหากหนูแกสบี้สั่นไม่ต้องตกใจ เพราะหนูแกสบี้จะหยุดสั่นเมื่อตัวแห้งดีแล้วเอง
- ขั้นตอนที่ 8 : เป่าขนให้แห้งด้วยโคร่เป่าผม โดยใช้อุณหภูมิและความแรงที่ต่ำที่สุด นอกจากนี้ให้ระวังเรื่องเสียงไม่ให้ดังเกินไปด้วย
- ขั้นตอนที่ 9 : ย้ายหนูแกสบี้กลับสู่บ้านที่ทำความสะอาดแล้ว อย่าลืมให้รางวัลเล็กๆ น้อยๆ พร้อมกับความรักแก่หนูแกสบี้ของคุณด้วย

กระพุงแก้มแฮมสเตอร์

01. ที่เก็บอาหาร

กระพุงแก้มของแฮมสเตอร์มีหน้าที่หลักคือกักตุนอาหารไปไว้กินทีหลังในพื้นที่ปลอดภัย ในกระพุงแก้มจะไม่มี การสร้างน้ำลายเพื่อให้ อาหารที่เก็บไว้แห้งและ สดอยู่เสมอ

02. ที่หลบภัยของลูกๆ

นอกจากอาหารแล้ว แม่แฮมสเตอร์ยังสามารถเก็บแฮมสเตอร์ทารกไว้ในกระพุงแก้ม ได้เวลาที่ลูกๆ แรกเกิด เผชิญหน้ากับอันตราย หรือมีภัยคุกคาม

03. ระวังของแหลม

เนื่องจากกระพุงแก้มแฮมสเตอร์มีความ ยืดหยุ่นทำให้ขยาย ขนาดได้มาก แต่ใน ขณะเดียวกันก็เสี่ยง ต่อการได้รับบาดเจ็บ เช่นกัน ดังนั้นจึงควร ระวังไม่ให้อาหารที่มี ส่วนแหลมหรือคม เนื่องจากทำให้กระพุง แก้มฉีกได้

04. ระวังฟันพู่

ไม่ควรให้ลูกอมหรือน้ำตาลก้อนแก่แฮมสเตอร์ เนื่องจากพวก มันจะเก็บของหวาน เหล่านี้ไว้ในกระพุงแก้ม เป็นระยะเวลานาน จน อาจทำให้ฟันผุตามมา ได้ เหมือนกับเราที่อม ลูกอมทั้งวันแบบนั้นเลย

05. ควบคุมขนาดย่อย

กระพุงแก้มแฮมสเตอร์ สามารถขยายขนาดได้ เกือบ 2 – 3 เท่าของ ขนาดหัวตัวเอง และสามารถบรรจุน้ำหนัก อาหารได้เกือบครึ่งหนึ่งของน้ำหนักตัวเองอีกด้วย เรียกได้ว่าเป็นตู้ อาหารขนาดพกพาเลย ที่เดียว

เสียงของหนูตะเภา

Wheeking

คือลักษณะเสียงสูงที่ยาวคล้ายการผิวปากโดยจะพบว่าหนูจะขยับตัวในบางครั้ง เสียงนี้มักจะหมายถึงว่า "เจ้าพวกมนุษย์ รีบเอาอาหารมาให้พวกเราเดี๋ยวนี้!"

Purring

คือการส่งเสียงต่ำและคงที่สม่ำเสมอ แต่อย่าสับสนกับคำว่า purr ของแมวนะ ในหนูตะเภา ถ้ามีลักษณะเสียงที่ต่ำประกอบกับท่าทางที่ผ่อนคลายแสดงว่าหนูตะเภากำลัง "ผ่อนคลายและมีความสุข" แต่ถ้าหากว่าที่หางเสียงมีระดับเสียงที่สูงขึ้น แสดงว่าหนูตะเภากำลังรู้สึก "รำคาญ"

Rumbling

ก็จะคล้ายกับ purring แต่ว่าเสียงจะต่ำกว่าและมีการสั่นของเสียงคล้ายๆกับเสียงเครื่องยนต์ หนูตะเภาตัวผู้จะใช้เสียงนี้เพื่อหาคู่หรือเรียกหาความรักจากตัวเมียนั่นเอง

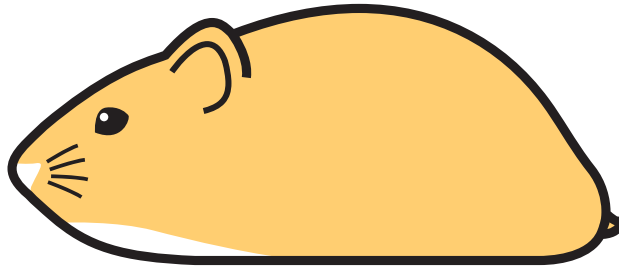
Whining

คือลักษณะเสียงครางที่สูงในหนูตะเภา ถ้าหนูตะเภาส่งเสียงนี้แสดงว่าเค้ากำลังรู้สึกรำคาญ หรือไม่ชอบสิ่งที่เค้ากำลังทำกับตัวเอง

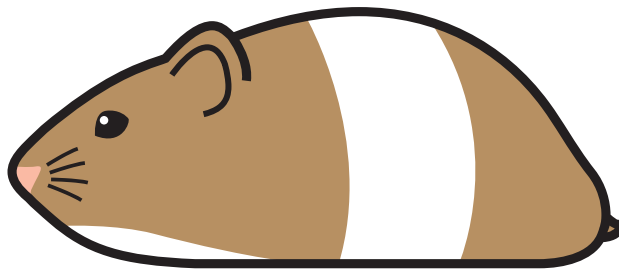

Hamster Colors

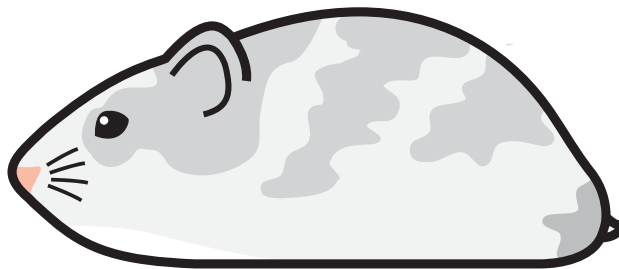
สีนั้นสำคัญไฉน

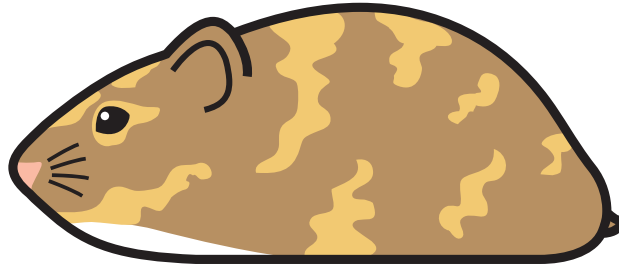
01. Solid : สีปกติของหนูแฮมสเตอร์ จะมีสีเดียวกันหมดทั้งตัว

02. Banded : จะมีขนสีขาวขึ้นพาดระหว่างกลางลำตัว

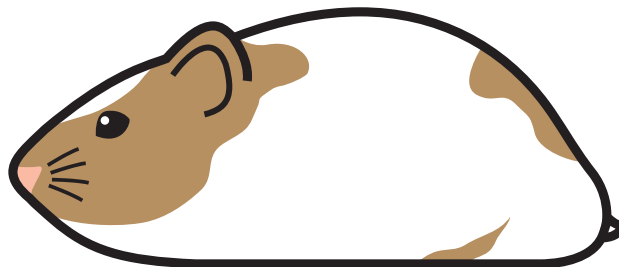
03. Dominant Spot : ขนทั่วตัวเป็นสีขาว แต่มีแต้มสีอื่นๆ (สีน้ำตาลหรือสีเทา) แต้มอยู่ทั่วตัว

04. Tortoise Shell : ขนทั่วตัวมักเป็นสีเข้ม
แล้วมีแต้มสีเหลืองทั่วตัว

05. Roan : ขนทั่วตัวมีสีขาว และมีสีเทาแซม
โดยเฉพาะส่วนหัวที่มักจะสีเข้มกว่าส่วนอื่นๆ

06. Resessive Dappled : มีขนสีขาวทั่วตัว
ยกเว้นตรงหัวและกัน ที่จะมีสีเข้ม และตรงหน้าผากจะมีแต้ม
สีขาว

The Little Big Story

Mickey Mouse

1. มิกกี้ เม้าส์ ถือว่าเป็นตัวมาสเตอร์อย่าง เป็นทางการของวอลท์ ดิสนีย์

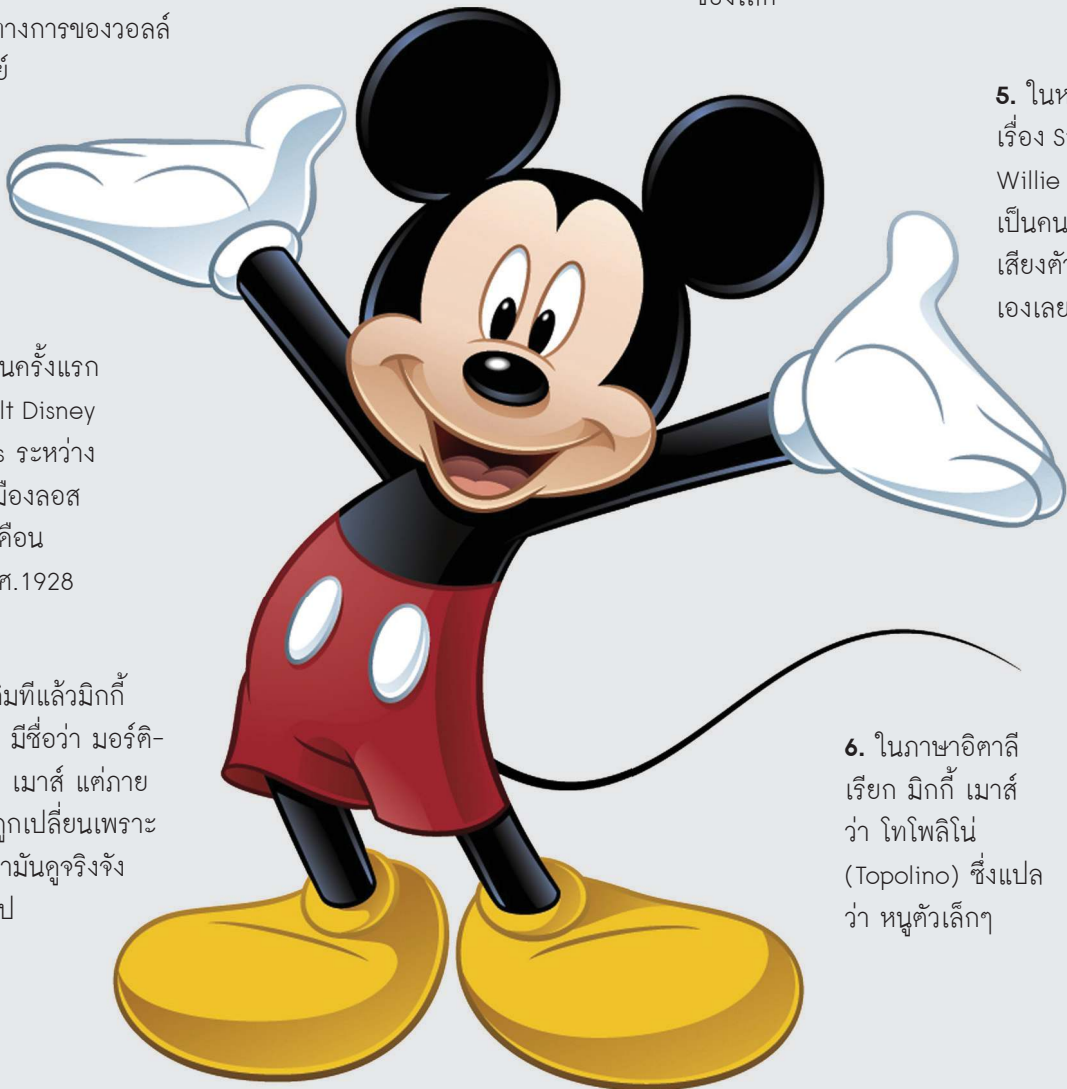
2. ถูกสร้างขึ้นเป็นครั้งแรก โดยตัวของ Walt Disney และ Ub Iwerks ระหว่าง นั่งรถไฟไปยังเมืองลอส แองเจลิส เมื่อเดือน พฤศจิกายน ค.ศ.1928

3. เดิมทีแล้วมิกกี้ เม้าส์ มีชื่อว่า มอร์ติเมอร์ เม้าส์ แต่ภายหลังถูกเปลี่ยนเพราะ เห็นว่ามันดูจริงจังเกินไป

4. การ์ตูนเรื่องแรกที่มีมิกกี้ เม้าส์ เป็นตัวละคร คือเรื่อง Steamboat Willie (1930) ซึ่งเป็นการตูนมีเสียงเรื่องแรกของโลก

5. ในหนังการ์ตูน เรื่อง Steamboat Willie วอลท์ ดิสนีย์ เป็นคนรับบทพากษ์ เสียงตัวมิกกี้ เม้าส์ เองเลย

6. ในภาษาอิตาลี เรียก มิกกี้ เม้าส์ ว่า โทโพลีโน่ (Topolino) ซึ่งแปลว่า หนูตัวเล็กๆ

Hamtarō

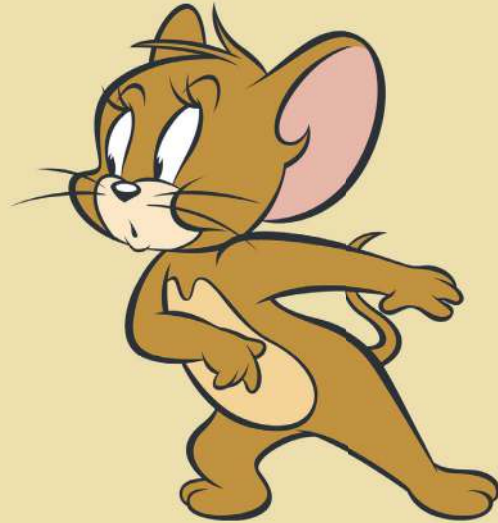
รู้หรือไม่ว่าการ์ตูนเรื่อง แฮมทาโร่ นั้น ชื่อเต็มของเรื่องนี้ (ในภาษาญี่ปุ่น) ความจริงมีชื่อว่า "Tottoko Hamtarou" ซึ่งแปลเป็นไทยได้ว่า วิ่งไปเลยแฮมทาโร่

แฮมทาโร่นั้นถูกเขียนเป็นหนังสือการ์ตูนก่อนโดย ริตซึโกะ คาวาอิ (Ritsuko Kawai) เธอมีความคิดที่ว่าอยากลองสร้างตัวเอกในการ์ตูนเป็นแฮมสเตอร์คู่ซึกครั้ง โดยมีแรงบันดาลใจจากแฮมสเตอร์ที่ได้เลี้ยงอยู่ แฮมทาโร่จึงได้ถือกำเนิดขึ้นมา ก่อนที่จะถูกดัดแปลงเป็นแอนิเมชันทีวีซีรีส์เมื่อปี ค.ศ. 2000 จนโด่งดังไปทั่วโลก

ปัจจุบันแอนิเมชันเรื่องแฮมทาโร่ มีทั้งหมดกว่า 5 ภาค มีภาพยนตร์เป็นของตัวเองอีกกว่า 4 เรื่อง โดยแอนิเมชันถูกออกฉายทั่วโลกไม่ต่ำกว่า 30 ประเทศ รวมถึงประเทศไทยด้วย

ในประเทศไทย มีการแต่งเพลงเปิดของเรื่องแฮมทาโร่เป็นภาษาไทยด้วย ซึ่งมีเนื้อร้องที่ว่าใครฟังก็ต้องคิดหูกับท่อนที่ร้องว่า "กลิ้งเลนนะ กลิ้งเลนนะ แฮมทาโร่ ของโปรดคือเมล็ดดอกทานตะวัน"

Jerry (Tom & Jerry)

เราเคยพูดถึง ทอม กันไปแล้วใน Howl ฉบับทาสแมว ในคราวนี้จึงขอมาพูดถึง เจอร์รี่ กันบ้าง เจอร์รี่ เป็นตัวเอกอีกตัวหนึ่งในการ์ตูนเรื่อง Tom & Jerry ที่ไม่ว่าเด็กยุค 90 คนไหนก็ต้องเคยดูกันอย่างน้อยก็ซักครั้งหนึ่ง โดยเจอร์รี่ยุคนั้นเป็นหนูบ้านสีน้ำตาล และตอนที่เปิดตัวตอนแรกก็ยังไม่มียี่ห้อ (แต่อนิเมเตอร์ตั้งชื่อเล่นให้ว่า จิงซ์) ในภายหลังจึงถูกตั้งชื่อว่า เจอร์รี่ เมาส์ และมีชื่อเต็มว่า เจราเมีย เจอร์รี่เมาส์

เจอร์รี่ ถูกออกแบบโดยคนเดียวกับที่ออกแบบทอม คือ William Hanna และ Joseph Barbara แม้จะเป็นตัวเอกของเรื่อง แต่ความจริงเจอร์รี่ก็มิ่นิสัยไม่น่ารักเท่าไรนัก เพราะชอบกลั่นแกล้งทอมเพื่อให้เจ็บตัวอยู่เสมอ (จนมีนักจิตวิทยาเด็กยุคใหม่หลายท่านออกมาบอกว่าการ์ตูนเรื่องนี้ไม่เหมาะกับเด็กเพราะมีความรุนแรงสูงเสียด้วยซ้ำ) เลยทำให้ตอบยากว่าระหว่างทอมกับเจอร์รี่ ใครได้รับความนิยมจากผู้ชมมากกว่ากันแน่

ตามล่าอีหน้าหนู

คุณคิดว่าในบรรดา 8 รูปนี้ มีรูปไหนเป็นรูปหนูบ้าง

เฉลย - มาดูกันว่ามีอีหนูซ่อนอยู่ที่ตัว

01	05
02	06
03	07
04	08

01. ถ้าตอบผิดแสดงว่าคุณไม่ได้อ่าน Howl เล่นนี้แน่ๆ นี่คือ **คาบิบาร์่า** สัตว์ประเภทหนูที่ตัวใหญ่ที่สุดในโลก
02. นี่คือ **เฟอร์เร็ต** เป็นสัตว์ประเภทพังพอนชนิดหนึ่ง ไม่ใช่หนูนะ
03. เห็นขนยาวอย่างนี้ แต่นี่คือ **หนูแกสบี้** พันธุ์ Silkie มีจุดเด่นคือขนยาวตั้งแต่คอลงไป
04. ใครตอบข้อนี้ถูกถือว่าเก่งมาก นี่คือ **โอพอสซัม-(Opposum)** เป็นสัตว์มีกระเป๋าหน้าท้องประเภทเดียวกับจิงโจ้ แน่นอนว่าไม่ใช่หนูอีกเช่นกัน
05. **ลูกกระต่ายธรรมดา** ที่พยายามทำหน้าเหมือนหนู
06. **ซูการ์ ไกลเดอร์** เป็นสัตว์มีกระเป๋าหน้าท้องพวกเดียวกับโอพอสซัม
07. **ลูกนากทะเล** ที่คิดว่าตัวเองหน้าเหมือนหนู
08. เจ้าขนฟูตัวนี้คือ **กระต่ายสายพันธุ์แองโกล่า** มีจุดเด่นที่ขนฟูฟ่องเหมือนสำลี

ชีวิตของคนเลี้ยงแฮมสเตอร์

แฮมสเตอร์เป็นสัตว์
หากินตอนกลางคืน

กลางวัน

กลางคืน

พฤติกรรมหนึ่งที่ดูน่ารักของ
แฮมสเตอร์คือการชกมวย

ความจริงที่หุคิด

ชีวิตของคนเลี้ยงแสบบี

ในธรรมชาติ หมูแสบบีมัก
เป็นเหยื่อของสัตว์นักล่า

จึงมีสัญชาตญาณระวังภัยสูง

ยกเว้นเมื่อมีอาหาร...

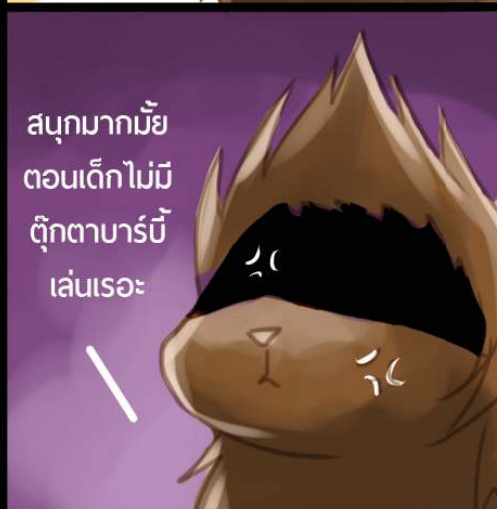
หมูแสบบีบางพันธุ์จะมี
ขนหงอนที่หัวเป็นเอกลักษณ์

เมื่อมาเจอกับมนุษย์...

สนุกมากมัย
ตอนเด็กไม่มี
ตุ๊กตาบาร์บี้
เล่นอะ

**Inside
The
Small
World**

บทสัมภาษณ์สัตว์แพทย์หญิง ผู้หลงรักโลกใบเล็กของหนูแกสบี้

แต่พูดคำว่า "หนู" เชื่อว่ามีคนจำนวนไม่น้อยเตรียมขนลุก
ด้วยความสยองกันแล้ว

ดังนั้นคำว่า "เลี้ยงหนู" จึงอาจไม่ใช่ตัวเลือกแรกๆ สำหรับ
คนที่คิดจะเลี้ยงสัตว์เลี้ยงทั่วไป แต่อย่างไรก็ดี ในวงการสัตว์
เลี้ยงในปัจจุบันนั้น หนูชนิดต่างๆ เริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น และ
ภาพลักษณ์ของหนูที่เป็นสัตว์เลี้ยงนั้นก็ต่างจากภาพจำของ
หนูที่เราเคยผ่านมามากโดยสิ้นเชิง

หนูหลายชนิดทั้งหนูแฮมสเตอร์ หนูแกสบี้ หรือแม้กระทั่ง
หนูเจอร์บี เริ่มกลายมาเป็นเทรนด์ใหม่ให้กับคนที่อยากเลี้ยง
สัตว์เลี้ยง แต่มีพื้นที่จำกัดเกินกว่าที่จะเลี้ยงสุนัขหรือแมว ด้วย
ความที่ตัวเล็ก หน้าตาน่ารัก และพฤติกรรมที่มีเสน่ห์เฉพาะตัว
ทำให้คนในยุคนี้เริ่มหันมามี "อีหนู" กันมากขึ้น

แต่สำหรับเจ้าของอีหนูที่ทำให้เกียรติมาสัมภาษณ์กับเราใน
ครั้งนี้ไม่ใช่ฮาเซียหรือปามาตฟงพลุยแต่อย่างใด หากแต่เป็น
สัตวแพทย์หญิงคนสวยที่มาพร้อมกับหนูแกสบี้คู่ใจ 2 ตัว ที่
มีชื่อว่า ฮะเก๋า กับ หมุยอ ซึ่งจะมาบอกเล่าเรื่องราวของเธอ
และสายสัมพันธ์ในโลกใบเล็กของหนู 2 ตัวนี้

หากให้แนะนำตัวพอสังเขป สพ.ญ.ปรารณา ตัญญะ-
ปัญญาชน - หมอปลา เป็นนิสิตระดับปริญญาโท-เอก ภาค
สัตวศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และพ่วงด้วยตำแหน่งเป็นเจ้าของหนูแกสบี้ 2 ตัว ที่ตอนนี้
เลี้ยงมาได้กว่า 5 ปีแล้ว

"ต้องบอกว่าใจจริงเป็นคนที่ยากเลี้ยงสัตว์อยู่แล้ว เป็น
คนจิตใจจึงามคะ"คุณหมอปลาปล่อยมุกตั้งแต่เริ่มบทสนทนา
กับพวกเรา "ตอนแรกอยากเลี้ยงสุนัขแต่เพราะทั้งภาระการ
เรียนและการทำงานทำให้ดูแลเขาได้ไม่ดี เวลาเลี้ยงไม่พอ จึง
ลองหาสัตว์ชนิดอื่นที่ดูแลได้ง่ายกว่า และมาลงเอยที่หนูแกสบี้
ซึ่งมีทั้งความน่ารักและขนาดตัวไม่ใหญ่มาก ทำให้เราเชื่อว่า
สามารถดูแลเขาได้เต็มที่"

คุณหมอปลาเล่าให้เราฟังว่าความจริงคุณแม่เป็นคนที่ไม่
ชอบสัตว์เลี้ยง แม้แต่ตอนที่บอกว่าจะเลี้ยงหนูแกสบี้ก็ยังไม่
อยู่ แต่หลังจากที่ได้พาทั้ง ฮะเก๋า และหมุยอ มาเลี้ยงในบ้าน
ตอนนี้เธอบอกว่าคุณแม่เป็นห่วงหนู 2 ตัวนี้ มากกว่าเธอเอง
เสียอีก

"เดี๋ยวนี้พอคุณแม่กลับมาจากการทำงาน ก็จะถามว่ากิน
ข้าวหรือยัง ไม่ได้หมายถึงเานะ แต่หมายถึงหนูว่ากินข้าว
แล้วหรือยัง เรียกได้ว่าตอนนี้หนูสำคัญกว่าตัวเองจริงๆ แล้ว
ยิ่งไปกว่านั้นถ้าเราไม่ให้อาหารหนูก็ยังไม่มีสิทธิ์กินข้าวเย็นอีก
ด้วย"คุณหมอปลาพูดพลางหัวเราะยาว

เมื่อถามถึงเสน่ห์ของหนูที่แตกต่างจากสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น
นั้น เธอบอกว่าความจริงแล้วหนูเป็นสัตว์ที่ไม่เหมือนกับสุนัข
และแมว เพราะสุนัขและแมวอาจจะมีเวลามาเอาอกเอาใจ
กับเราบ้าง แต่สำหรับหนูนั้นมักไม่ค่อยมีช่วงเวลาแบบนั้นสัก
เท่าไร เธอตอบแบบติดคตลก (อีกครั้ง) ว่า ขนาดเลี้ยงมา
5 ปี ทั้งฮะเก๋าและหมุยอจะจำเธอได้ก็ต่อเมื่อถืออาหารมาให้
เท่านั้น

"ถึงหนูจะจำเราไม่ค่อยได้ก็ตาม แต่ความจริงแค่ได้เลี้ยง
พวกเขาทั้ง 2 ตัว เราก็สุขใจและอบอุ่นเทียบเท่าการเลี้ยง
สัตว์อื่นแล้วนะ เป็นความสุขที่แตกต่างกัน แม้ว่าจะไม่ได้ออก
ไปวิ่งเล่นด้วยกันเหมือนสุนัข หรือได้เล่นด้วยกันเหมือนแมว
แต่แค่กลับบ้านแล้วได้เห็นหน้า 2 ตัวนี้ ก็หายเครียดแล้ว"

ถึงแม้ว่าหนูจะเป็นสิ่งมีชีวิตตัวเล็ก แต่การเลี้ยงพวกเขา
นั้นก็ไม่ใช่เรื่องเล็กตามแต่อย่างใด เพราะด้วยความที่หนูเป็น
สัตว์ที่ค่อนข้างเปราะบาง เวลาป่วยแล้วมักจะทรุดเร็ว ทำให้
คุณหมอปลาบอกว่าต้องคอยดูแลและสอดส่องสุขภาพของ
พวกเขาให้ดี เพราะถ้าพลาดไปวันเดียวหรือในบางครั้งแค่นี้
ก็ชั่วโม่งก็อาจหมายถึงไม่มีโอกาสได้กลับมาแก้ไขอะไรอีกแล้ว

"สองตัวนี้เคยป่วยหนักเมื่อตอนเดือนเมษายนที่ผ่านมา
ด้วยความที่เป็นช่วงอากาศร้อนจัด วันหนึ่งพอเรากลับมาถึง
บ้านเห็นหนูนอนจมอยู่ เลยรีบพาไปโรงพยาบาลสัตว์จุฬาฯ
พอตรวจแล้วพบว่าฟันมีปัญหาหนักหน่อย และปอดทำงานได้
ไม่ค่อยดี และเพราะอากาศร้อนเลยทำให้อาการเป็นหนักขึ้น
ตอนป่วยพวกมันน่าสงสารมันมากเลย ต้องป้อนข้าวให้มัน

ทุกๆ 2 — 3 ชั่วโมง เพราะตามธรรมชาติของมันต้องกินตลอดเวลา พอเราป้อนไปเห็นท่าทางมันไม่ค่อยดีก็อยากจรร้องให้ แต่ในที่สุดพออาการดีขึ้นก็ดีใจ"

"แต่ทุกครั้งเราไม่เคยรู้สึกว่ามันเป็นภาระเลยนะ รู้สึกว่าเราอยากให้มันหาย เราอยากให้มันสุขภาพดี แล้วอยู่เป็นเพื่อนกับเราไปนานๆ"

แน่นอนว่าการเลี้ยงหนูก็ย่อมมีประสบการณ์ที่น่าจดจำแตกต่างไปจากสุนัขและแมวเช่นกัน อย่างในกรณีของคุณหมอปลา เธอบอกว่าสองตัวนี้อะไรมาก ถ้าอาหารไม่อร่อยจะไม่กิน เคยถึงขนาดปอกแอปเปิ้ลให้ แล้วถ้าแอปเปิ้ลไม่หวานพวกนี้ก็จะเมินด้วยซ้ำ

และอีกเรื่องที่เธอคนนี้อยู่ในฐานะสัตวแพทย์และคนเลี้ยงหนูอยากจะทำให้คนทั่วไปเห็นคนที่เลี้ยงหนูหรือกำลังคิดจะเลี้ยงหนูคืออยากให้ศึกษาจนเข้าใจวิถีชีวิตและแนวทางการดูแลเขาให้ดีกว่า เพราะพวกเขามีระบบร่างกายที่ต่างมนุษย์ ทำให้บางครั้งเราใช้สามัญสำนึกของเราคิดแทนไม่ได้

"เราเคยเห็นคนเลี้ยงหนูตะเภาในกรงหนูแฮมสเตอร์มาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องไม่ดีเลย เพราะกรงเล็กไป พื้นที่น้อยไปหรือบางทีเราก็เห็นคนเลี้ยงหนูตะเภาปนกับกระต่าย นี่ก็เป็นเรื่องที่ไม่ควรอย่างยิ่งเช่นกัน เพราะกระต่ายมีเชื้อที่ไม่เป็นอันตรายต่อกระต่าย แต่เป็นอันตรายต่อสัตว์ฟันแทะอื่นๆ"

"รวมไปถึงเรื่องการให้อาหารอื่นๆ ที่ไม่เหมาะสมกับชนิดของสัตว์ด้วย เราเคยเห็นคนให้ขนมปัง มันฝรั่งทอดหรืออื่นๆ ให้แกสบี้กิน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าทำเลย เพราะจะทำให้มันป่วยได้ในที่สุด เราควรให้อาหารที่เหมาะสมกับเขาจริงๆ อย่างพืชหรือผักก็ต้องเป็นแบบที่เขากินได้ อาหารเม็ดก็ต้องเป็นอาหารเม็ดของมันจริงๆ ต้องให้ชัดจริงๆ ว่ามันกินได้ บางเรื่องก็เป็นเรื่องง่ายๆ แต่ก็เป็นเรื่องง่ายๆ ที่ไม่ควรมองข้าม"

สุดท้ายเมื่อถามถึงความรู้สึกที่ได้อยู่ร่วมกันมาระหว่างหนูแกสบี้ 2 ตัวนี้ เธอก็ยิ้มแล้วบอกกับเราว่าหนู 2 ตัวนี้เป็นเหมือนกับสมาชิกคนสำคัญในครอบครัวเธอไปแล้ว มีหลายต่อหลายครั้งที่เคยเรียกและร้องให้กับหนู 2 ตัวนี้ แม้จะรู้ว่าหนู 2 ตัวนี้ไม่เข้าใจหรือกว่าเรากำลังทุกข์เรื่องอะไร แต่กลับรู้สึกสบายใจขึ้น อาจเป็นเพราะรู้สึกว่ามีใครบางคนคอยอยู่เคียงข้างเรา

หรืออาจพูดได้เต็มปากว่าโลกใบเล็กของเขา ช่วยเติมเต็มโลกใบใหญ่ของเราให้สมบูรณ์นั่นเอง

Chill with the Chinchilla

พิชชุดา สวัสดิสุข

เจ้าของฟาร์มชินซิลล่าแห่งแรก

ในประเทศไทย

"นี่ตัวอะไรหะคะ"

คำถามนี้เป็นคำถามที่ พิชชุดา สวัสดิสุข - คุณเซอร์รี่ เจ้าของฟาร์มชินซิลล่าแห่งแรกในประเทศไทยได้ยินมานับ ครั้งไม่ถ้วน ด้วยความที่ชินซิลล่าเป็นสัตว์ที่ค่อนข้างแปลกตา มีหน้าตาที่ละม้ายคล้ายคลึงระหว่างส่วนผสมของกระต่าย กระรอก และหนู ทำให้ใครหลายคนไม่ค่อยมั่นใจว่านี่คือตัวอะไรกันแน่

ชินซิลล่าเป็นสัตว์ฟันแทะชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดแถบภูเขา ในดินแดนอเมริกาใต้ ชอบอากาศเย็น ด้วยความที่มีเสน่ห์ อันเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ทั้งหน้าตาน่ารักและขนที่นุ่มฟู ทำให้ใครต่อใครหลายคนหลงรักสัตว์ชนิดนี้อย่างรวดเร็ว

เช่นเดียวกับคุณพิชชุดา ที่เธอบอกว่าหลงรักชินซิลล่า ตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น

"โดยส่วนตัวเป็นคนที่ชอบสัตว์จำพวกสัตว์ฟันแทะเป็นพิเศษตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว เคยเลี้ยงแฮมสเตอร์มาก่อน จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งเราไปซื้อของใช้ให้แฮมสเตอร์ที่ร้านขายของสัตว์เลี้ยงที่สนิทกันตามปกติ แล้วก็เจอกับชินซิลล่าอยู่ในตู้โชว์ เราถามว่านั่นตัวอะไร เขาบอกว่่านั้นเป็นชินซิลล่า แล้วก็ลองให้เราจับ สัมผัสแรกคือความประทับใจ เพราะขนเขานุ่มมาก บางทีนั้นอาจเป็นรักแรกพบระหว่างเราก็ได้"

ประจวบเหมาะกับช่วงนั้นที่ชินซิลล่าเริ่มเข้ามาในประเทศไทยพอดี ทำให้คุณเซอร์รี่ค่อยๆ ศึกษาเรื่องราวของสัตว์ชนิดนี้มาเรื่อยๆ และพบว่าชินซิลล่าแม้จะเป็นสัตว์เมืองหนาวแต่ก็สามารถปรับสภาพร่างกายให้อยู่ในเมืองไทยได้ ทำให้ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเลี้ยงชินซิลล่าตัวแรก

เมื่อมีตัวแรกก็ต้องมีตัวที่สอง จากการหาผู้ให้ชินซิลล่าที่เลี้ยงไปเรื่อยๆ พอมารู้ตัวอีกทีคุณเซอร์รี่ก็บอกว่ามีชินซิลล่าอยู่ในบ้านของเธอเกือบ 20 ตัวแล้ว จนเพื่อนคนหนึ่งที่เปิดฟาร์มกระต่ายอยู่มาเห็นเข้า ก็เลยเสนอแนะว่าถ้ามีมากขนาดนี้ทำไมไม่ลองเปิดเป็นฟาร์มชินซิลล่าไปเลย

"เพื่อนที่ทำฟาร์มกระต่ายเห็นเราเลี้ยงชินซิลล่าไว้เยอะ ก็เลยแนะนำว่าถ้าชอบและมีเยอะขนาดนี้ทำไมไม่ลองเปิดเป็นฟาร์มละ การเปิดเป็นฟาร์มไม่ได้หมายความว่าต้องเพาะขายอย่างเดียว อย่างน้อยก็เป็นฟาร์มเพื่อให้เป็นแหล่งให้ข้อมูลที่ถูกต้อง เพื่อเวลาที่ใครสนใจอยากซื้อเด็กๆ ก็จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องไป"

หลังจากที่เปิดตัวในงาน Pet Expo ไปแล้ว ปรากฏว่าผลตอบรับดีกว่าที่คุณเซอร์รี่คิดไว้มาก มีคนสนใจอยากเลี้ยงชินซิลล่ามากมาย จนกระทั่งเธอต้องตัดสินใจนำเข้าชินซิลล่าจากฟาร์มคุณภาพในต่างประเทศเพื่อผู้เลี้ยงเพิ่มเติม จากแต่เดิมที่มีแค่ลูกในฟาร์มเพียงอย่างเดียว

เราสังเกตเห็นว่าทุกครั้งที่คุณเซอร์รี่พูดถึงชินซิลล่า มักจะแทนด้วยคำว่า "เด็กๆ" เมื่อเราถามว่าทำไมถึงชอบเรียกแบบนั้น คุณเซอร์รี่ก็หัวเราะแล้วบอกว่าสำหรับเธอ เธอมองว่าชินซิลล่ามีส่วนคล้ายกับเด็กตัวเล็กๆ

"เรามีความซื่ออ่อนและเอาแต่ใจอยู่ในตัวนะ เหมือนกับเด็กตัวเล็กๆ จำได้ว่าตัวแรกที่เลี้ยงเพราะเราเลี้ยงเขาตัวเดียวทำให้เขาติดเรามาก ชอบอ่อนเรา แล้วตัวนั้นเป็นตัวผู้ด้วย ดังนั้นเขาจะรักเรามาก แต่ก็เกลียดแฟนเราเหมือนกัน เขาชอบมากล่อเคลียมาเล่นกับเรา แต่ถ้าแฟนเรามาจะกระโดดบิอย่างเดียวเลย จะเรียกว่าหึงก็ได้นะ บางทีพอแฟนนั่งอยู่เฉยๆ ก็วิ่งเข้าไปกระโดดบิก็มี"

"หรือบางทีเขาก็ทำท่าเหมือนหยิ่งๆ เอาแต่ใจเหมือนกับแมวดูย เวลาเพื่อนมาที่บ้าน ถ้าเรียกให้มาเล่นด้วยเขาจะไม่มา แต่ถ้านั่งเฉยๆ ไม่สนใจ เขาก็มาเรียกร้องความสนใจบ้างอย่างมาขโมยปากกา ทำให้เพื่อนที่มาบ้านรู้แล้วว่าถ้าอยากให้มาสนใจต้องทำเป็นเฉยๆ เคียวน้องเขาก็จะมาหาเอง"

ด้วยความที่ทั้งแปลกและน่ารัก ทำให้ชินซิลล่าเองก็ต้องมีการเลี้ยงดูที่พิเศษกว่าสัตว์ฟันแทะชนิดอื่นๆ เช่นกัน โดยเรื่องที่ต้องให้ความสนใจมากที่สุดคือเรื่องของอากาศร้อน แม้ชินซิลล่าจะปรับสภาพให้เข้ากับอากาศเมืองไทยได้ แต่ก็ต้องไม่ร้อนจนเกินไปและถ่ายเทสะดวก รวมไปถึงเรื่องอาหารการกินและลักษณะนิสัยเฉพาะอีกด้วย

"ชินซิลล่าเป็นสัตว์ที่มีหน้าตาเหมือนกระต่าย ผสมหนู ผสมกระรอก ลักษณะนิสัยนั้นก็เหมือนเอาข้อดีของกระต่าย หนูกระรอก มาผสมกันเหมือนกัน คือ เป็นสัตว์กินง่ายเหมือนหนู แต่ระวังเรื่องน้ำ ความเป็นมิตรและเชื่องเหมือน

กระต่าย และร่าเริง ชุกชน ชอบป็นป่ายกระโดดเหมือน กับกระรอก"

รวมไปถึงคนที่อยากเลี้ยงก็ควรมีความเข้าใจและ ยอมรับในธรรมชาติของชินซิลล่าเช่นกัน อย่างที่ความ ตั้งใจของคุณเซอร์รีที่บอกว่าอยากเปิดฟาร์มเพื่อให้เป็น เหมือนแหล่งให้ความรู้แก่คนที่สนใจในความเป็นชินซิลล่า ซึ่งเธอบอกว่าถึงใครที่ไม่ซื้อก็มาแวะเยี่ยมชมหรือถาม คำถามอะไรก่อนก็ได้ เพื่อที่จะเข้าใจและเตรียมพร้อม ก่อนที่จะตัดสินใจเลี้ยงชินซิลล่าสักตัว

"บางคนเข้ามาในฟาร์มแล้วบอกว่า โหย มีกลิ่น ขนาดแค่นี้มีกลิ่นก็แสดงว่าต้องกลับไปคิดให้ดีแล้วว่ายอมรับกลิ่นระดับนี้ไหวไหม ความจริงแล้วสัตว์ทุกตัวมี กลิ่นหมด เราเองยังมีกลิ่นเลย แต่กลิ่นมากกลิ่นน้อย ก็แล้วแต่ แต่โดยส่วนตัวถ้าถามว่าชินซิลล่ามีกลิ่นไหม สำหรับเรากลิ่นขนาดนี้ถือว่าไม่มีกลิ่นแล้วเพราะว่าไม่ฉุน ไม่เหม็น บางคนก็ว่าเรื่องขนร่วง ยังไงก็ต้องมีขนร่วงอยู่ แล้ว ขนาดสุนัขขนสั้นยังขนร่วงเลย ซึ่งถ้าคิดจะเลี้ยงเขา ก็ต้องยอมรับตรงจุดนี้ให้ได้"

การที่จะเลี้ยงสัตว์สักตัวคือความรับผิดชอบ ที่เรา ควรมีให้เขาตลอดชีวิต อย่างที่คุณเซอร์รีว่าไม่ใช่เพียง แคชินซิลล่า หากแต่หมายถึงสัตว์เลี้ยงทุกประเภท อย่า เห็นเพียงแค่น่ารักแล้วซื้อมาเลี้ยง

"เดี๋ยวนี้มีคนเลี้ยงสัตว์ตามกระแสนิยมอยู่มาก อย่าง เราที่เป็นคนเลี้ยงสัตว์จริงๆ จะรู้ว่าการเลี้ยงสัตว์ตัวหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องง่าย มันไม่ง่ายเลย ดังนั้นเวลาก่อนจะซื้อสัตว์ มาเลี้ยง เราต้องดูตัวเองก่อนว่าเราพร้อมหรือเปล่าดีกว่า การเลี้ยงสัตว์จริงๆ ไม่ได้จบแค่การให้อาหาร เราต้อง เอาใจใส่ เราต้องดูแล เวลาเขาไม่สบายเราต้องดูแลเขา ได้ ซึ่งตรงนี้เป็นจุดสำคัญที่คนที่ก่อนจะซื้อสัตว์เลี้ยงควร มีให้มากๆ"

"สัตว์ก็มีหนึ่งชีวิตเหมือนเรา การจะเลี้ยงสัตว์สัก ตัวอย่างน้อยก็ควรมั่นใจว่าเราจะดูแลเขาได้ตลอดชีวิต ค่อยให้วันหนึ่งเขาจะไม่สวย ไม่น่ารักเหมือนตอนเป็น เด็กๆ ก็ไม่เอาไปปล่อยวัด ไม่งั้นก็จะกลายเป็นปัญหา ของสังคม การช่วยให้สังคมดีขึ้นไม่ต้องเริ่มที่การทำยิ่ง ใหญ่อะไรเลย แค่เริ่มต้นที่ตัวเราไม่สร้างปัญหาให้กับ สังคมมากขึ้นก็พอแล้ว"

ถ้าเราทำได้ ทั้งสังคม ทั้งสัตว์เลี้ยง และตัวเราเองก็ คงอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

Thank You

ขอขอบคุณค่าย Rat Record พี่อิว-คุณอนุชา โอเจริญ และวง Part Time The Musician
ที่ให้เกียรติสัมภาษณ์กับทีมงาน Howl Magazine รวมไปถึงเรื่องราวในโลกดนตรีที่เราไม่เคยรู้

ขอขอบคุณ คุณพิชชดา สวัสดิสุข - คุณเชอร์รี่ สำหรับภาพซนซาล่าสุดน่ารักและการพูดคุยที่
แสนจะเป็นกันเอง รวมไปถึงเรื่องราวดีๆ ที่ไม่เคยรู้ของซนซาลำมากมาย

ขอขอบคุณ หมอปลา-ปรารกนา ตัญญาปัญญาชน สำหรับการให้ยืมตัวนายแบบสุดหล่อสองคน
อะเก้-หมุยอ มาถ่ายแฟชั่นสุดเท่ลงเกลลอรีของฉบับนี้

ขอขอบคุณทีมงานนักวาดทุกคนสำหรับทุกภาพที่ทั้งโดดเด่นและสวยงาม
และเหนือสิ่งอื่นใด ขอขอบคุณมิตรรักทุกท่านที่ได้อ่านจนถึงบรรทัดนี้

Big Bangkok Project – กรุงเทพใหญ่นิดเดียว

"เมื่อเทียบกับประวัติศาสตร์ของกรุงเทพมหานครแล้ว
เราก็เป็นเพียงมนุษย์ตัวเล็กๆ เท่านั้น"

Big Bangkok Project คือ เพจไอเดียสุดสร้างสรรค์ที่
จะชวนให้เราเปลี่ยนมุมมองต่อกรุงเทพฯ แบบเดิมๆ ให้
กลายเป็นภาพมุมใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ผ่านการถ่าย
ภาพตึกตาคั่วจวบจนฉากหลังที่เป็นมหานครกรุงเทพฯ
เจ้าของเพจนี้ตัวจริงเป็น ผศ.กิตติชัย เกษมศานต์ อาจารย์
ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ศิลปสถาปัตย์เทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ยังคงสนุกและ
ค้นหาแนวทางใหม่ๆ ในการถ่ายภาพอยู่เสมอ

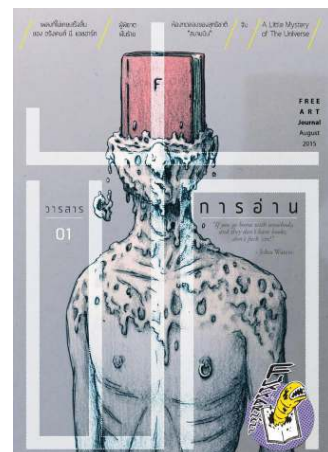
เสน่ห์ของเพจนี้ที่เราชอบมากคือการโชว์ภาพถ่ายของ
กรุงเทพอันกว้างใหญ่ผ่านสายตาเหล่าตึกตาคั่วจวบจนที่บอก
เล่าอะไรต่างๆ มากมายในรายละเอียดเล็กๆ ที่เราเผลอ
มองข้ามไป ด้วยทั้งจังหวะการถ่ายที่แม่นยำ แสงสีสวยงาม
รวมไปถึงเรื่องราวที่ถ่ายทอดมาได้อย่างละมุนละไม ชวนให้
คุณได้ไปศึกษาและมองกรุงเทพในมุมใหม่ เมืองกรุงเทพที่
ใหญ่แค่นี้คนเดียว

www.facebook.com/BigBangkokProject

ฟักการอ่าน

ความจริงไม่อยากเรียกว่าแนะนำเพจเลย ต้องบอกว่า
เป็นการแนะนำนิยายสารน่าจะถูกต้องกว่า นิยายสารชื่อชวน
สะดุ้งนี้ถือกำเนิดขึ้นจากนักวาดมือฉมัง 3 คน คือ คุณทรงวิทย์
สีกิตกุล คุณสุทธินาถิ ศรราชยานิช และคุณทรงศีล ทิวสมบุญ
แค่ฟังชื่อก็รู้แล้วว่าเป็นการรวมพลนักวาดมือภาพประกอบ
ระดับลายครามของเมืองไทยซักๆ โดยชื่อ ฟักการอ่าน มาจาก
แนวคิดที่ว่า การอ่านเป็นสิ่งที่ต้องฟุ่ฟักขึ้นมา ถ้าไม่ฟักก็ไม่
เกิดขึ้นมาหรอก

ฟักการอ่านเป็นนิยายสารที่เน้นการสร้าง "ความเข้าใจทาง
ศิลปะ" ที่ขาดหายไปในยุคใหม่ที่เต็มไปด้วยคอนเทนต์เคลื่อนไหว
กลาตมากมาย แต่ก็หาอะไรที่ดูแล้วใจเย็นเสียเหลือเกิน
เนื้อหาภายในเล่มมีทั้งการ์ตูน เรื่องราวประกอบภาพที่สวยงาม
และเหนือสิ่งอื่นใดนี่คือนิยายสารทำมือขึ้นมาด้วยความ

ตั้งใจของคนเพียงแค่ 3 คน ที่มีจุดมุ่งหมายให้เป็นนิยายสาร
แจกฟรีเพื่อให้คนไทยเข้าใจถึงศิลปะและการอ่านมากยิ่งขึ้น

ฟังแบบนี้แล้ว คุณเริ่มรู้สึกอยากลอง "ฟัก" ดูบ้างแล้ว
หรือยัง

www.facebook.com/fukkarnam

“ฉันหลงรักความฝัน
เพราะในนั้น.. ฉันเห็นความจริงที่สวยงาม”

Take#2 : Marshmallow Cups

มาต้อนรับการย่างเข้ามาของฤดูหนาว (ที่ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่เหมือนกัน) ด้วยการเล่นละเลงหน้าขนมกับมาร์ชเมลโลว์สีขาวน่ารักๆ หลายคนอาจจะรู้จัก หรือไม่รู้จักเจ้าขนมนุ่มนึ่งมาร์ชเมลโลว์สีขาวตัวนี้ สำหรับคนที่ไม่รู้จัก คงต้องบอกว่าขนมชนิดนี้มีลักษณะกลมๆ สีขาว ขาวชาติดะวันตกนิยมนำมาเสียบไม้และปิ้งทานกัน ความจริงแล้วด้วยหน้าตา รูปทรง และสีของตัวขนมเอง ทำให้เราพูดได้เต็มปากว่ามาร์ชเมลโลว์เป็นขนมที่แสนธรรมดา แต่วันนี้เรามีไอเดียที่จะทำให้มาร์ชเมลโลว์ไม่ใช่ขนมธรรมดาอีกต่อไปด้วยขั้นตอนแสนง่าย อุปกรณ์และส่วนผสมที่หาได้ไม่ไกล ไม่ไกลตัว ตามสไตล์คอลัมน์ของเราที่นักอ่านนั้นสามารถทำได้จริงทุกคน

Ingredient

- มาร์ชเมลโลว์
- ช็อกโกแลตละลาย
- ผงโกโก้ (ใส่ก็ได้ ไม่ใส่ก็ได้)
- ท็อปปิ้งน่ารักๆ
- ความใจชอบ
- ถ้วยขนม

ขั้นตอนที่ 3

ราดช็อกโกแลตจนครบทุกชั้นแล้ว เราก็มาตกแต่งหน้าขนมด้วยท็อปปิ้งหลากสี หลากสไตล์ที่เราได้เตรียมไว้

ขั้นตอนที่ 1

อันดับแรกเลยเตรียมมาร์ชเมลโลว์และวางเรียงให้สวยงามเพื่อพร้อมที่จะราดด้วยช็อกโกแลตละลายของเรา

ขั้นตอนที่ 2

ลงมือราดช็อกโกแลตบนหน้ามาร์ชเมลโลว์ได้เลยค่ะ อาจจะใช้วิธีการจุ่มมาร์ชเมลโลว์ลงไปหรือใช้วิธีการราดบนหน้ามาร์ชเมลโลว์ก็ได้

ขั้นตอนสุดท้าย

ขั้นตอนนี้เรามาจัดเรียงมาร์ชเมลโลว์ลงถ้วยทีละชั้นๆ กัน นำตัวขนมลงถ้วยจนครบก็จะได้มาร์ชเมลโลว์ น่ารักๆ พร้อมเสิร์ฟกันเลย และแล้วเราก็ได้มาร์ชเมลโลว์ที่มีหน้าตาน่ารัก และพร้อมส่งต่อขนมโฮมเมดนี้ให้ใครคนนั้นของคุณได้รับพร้อมรอยยิ้มกันเถอะค่ะ

Trick!

สำหรับใครที่อยากมอบเป็นกล่องขนมน่ารักๆ ก็เลือกที่จะจัดกล่องขนมสำเร็จรูปได้เลย ซึ่งกล่องขนมน่ารักๆ สีสันสวยงามนั้นก็หาซื้อได้ไม่ยาก มีขายตามร้านเบเกอรี่ทั่วไปเลย 🍪

โกเบ ไดอารี่

วันสุดท้ายของแถบคันไซ ในที่สุดก็ได้ไปโกเบซะที เย้ ! เราไปโกเบด้วยตั๋ว Hanshin Tourist Pass โดยไปซื้อตั๋วที่ Bic Camera Namba Store (เสียเวลาในนี้เป็นชั่วโมง ของมันล่อตาล่อใจมากๆ) จากนั้นตรงจากนั้นมบะสูโกเบ คำแนะนำคือให้เลือกขบวนที่เป็น Limited Express (สีแดง) ถ้านั่งแบบ Local นี่เป็นชั่วโมงแน่ๆ เพราะจอดเกือบทุกสถานี

เมื่อถึงโกเบ เสียงทังร้องบอกเวลาหออะไรกิน มาถึงโกเบแล้ว สิ่งที่จะพลาดไม่ได้ก็คือ เนื้อโกเบ ! (ปกติเราไม่กินเนื้อวัว แต่มาแล้วยังไงก็พลาดไม่ได้) ร้านสเต็กชื่อดัง Steakland นั่นเอง เข้าไปก็สัมผัสได้ถึงความหลัง เหมือนเข้าไปอยู่ในการ์ตูนญี่ปุ่นยังงั้นเลย จะนั่งหน้าเคาท์เตอร์ มีพนักงานมารับออเดอร์ และเซฟทำให้ดูกันต่อหน้า เรียกน้ำย่อยได้ไม่เบาทีเดียว เรียกได้ว่าแค่ถ่วงอกก็น่ากินแล้ว ไขมันเยิ้มๆ แทรกในเนื้อ หอมหวานไม่มีที่ติ ความอร่อยไม่ต้องพูดถึงเต็ม 10 ให้ 100 กันเลยทีเดียว

กินเสร็จแล้วก็นั่งรถ Tram ชมวิวรอบๆ เมือง เราสามารถไปขอรายละเอียดทุกอย่างได้ที่ Tourist Information เมื่อขึ้นมาจากสถานี Koba-Sannomiya ก็จะมีเจอลาย เจ้าหน้าที่ดีมาก พูดภาษาอังกฤษได้ด้วย รถ tram จะมีจุดตามป้ายต่างๆ จะมีคิคราคาเหมา กับเป็นเที่ยว ก็คำนวณกันเลยว่าอย่างไรคุ้มกว่ากัน อันนี้ต้องแล้วแต่คนนะ

หลังจากกลับจากโกเบ วันนี้ในที่สุดก็ได้กินปูซะที เย้ ! ไปถึงร้านหกโมงกว่าๆ แต่ต้องรีบตัดสินใจ เลยไปเดินเล่นอีกรอบ เจอร้าน Takoyaki ละแวกนั้นที่มีปลาหมึกยักษ์ค่านบนแต่รสชาติก็เฉยๆ กลับมาที่ร้านปูดีกว่า เคยมากินก่อนหน้านี้ครั้งหนึ่งแล้วประทับใจกราแดงปูมากๆ คราวนี้ก็ยังอร่อยเหมือนเดิม เราสั่งเซตซาบูมากิน มีซูชิ และอีกหลาย อย่าง บริการทุกระดับประทับใจ ส่วนราคานั้นไม่ต้องพูดถึง ป้าจ่าย อย่างเป็นเดียว

กินเสร็จก็เดินเล่นแถวนั้นอีกรอบไปเรื่อยๆ จนถึงที่พักเลย วันนี้รีบเข้านอนพรุ่งนี้ต้อง catch the train เพื่อไปหา Fujisan ที่รัก แล้วพบกันใหม่ในตอนหน้า

ติดตามกันได้ที่ Instagram: @Paidonnnn / Facebook : Paidonnnn

TIP & TRICK

ที่พัก

1. ตัวเครื่องบินสายการบิน Cathay Pacific ราคา 13,000 กว่าบาท แต่ full service และได้แวะเที่ยวฮ่องกงด้วย แนะนำให้ลองเช็คจาก official website เพราะจากเว็บหาตั๋วถูกไม่ค่อยขึ้น

2. Airbnb.com เป็นเว็บที่หาห้องพักได้จากทั่วโลก ที่สำคัญราคาไม่แพง ที่เคยไปตกคนละประมาณ 900 บาท ต่อคืน มี 2 ห้องนอน ห้องนั่งเล่น+ครัว ห้องน้ำ โฮสใจดีมีของกินมาเตรียมไว้ให้อีก

การเดินทาง

3. การเดินทางใน Osaka มีหลายรูปแบบ หลักๆคือ Subway / JR มีบัตรหลายแบบให้เลือกมีทั้งแบบเหมาเช่น JR pass, Kansai thru pass เป็นต้น หรือแบบเติมเงินคือบัตร ICOCA ซึ่งเราเลือกใช้แบบนี้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทริปแต่ละคนนะ มาปรึกษาได้

4. Hanshin tourist pass ราคา 500 yen เป็นบัตร unlimited ขึ้นลงก็เที่ยวก็ได้ภายใน 1 วัน สถานีไหนก็ได้ คือแค่ไปกลับโกเบก็คุ้มแล้วนะ บัตรไม่ได้ซื้อที่สถานีนะ มีขายแค่บางที่เท่านั้น รายละเอียดตามนี้เลย www.kansai360.net/en/ticket02/

5. จาก Kansai International Airport เข้าสู่เมืองโอซาก้า มีหลายแบบมาก หลักๆ คือกลุ่มรถไฟ JR และรถไฟเอกชน จากประสบการณ์นั่ง Nankai Express ราคาประมาณ 920 เยน กดจากตู้เอาได้เลย ถ้าใครไปกลับที่เดียวกันมีเป็นแพ็คเกจ ICOCA+Haruka ที่ดูคุ้มอยู่นะ

สถานที่ที่ไม่ควรพลาด

6. ร้าน Katsudon อยู่แถวศาลเจ้า Hozenji Yokocho มีพนักงานพูดภาษาอังกฤษได้ เห็นร้านเล็กๆ แบบนี้แต่ค่อนข้างสะอาดเลยนะ มีเมนูหลากหลาย แนะนำเลย
7. ร้าน Pablo Cheesetart เป็นร้านที่ต้องมาชิมถ้ามาถึงโอซาก้า (แต่ตอนนี้ก็มีสาขาที่โตเกียวนะ) ไม่เคยกินแบบนี้ที่ไหนเลย หอมและนุ่มมากๆ จะมีแบบ rare/ medium ให้เลือก เราเลือกแบบ rare จะละๆ หน่อย
8. ร้าน Ajinoya อยู่แถวร้านปู Kani doraku เป็นอีกร้านที่แนะนำให้ไปลอง
9. Nana's Green Tea อยู่ที่ตึก Grand front osaka, south wing ชั้น 4 ตึกนี้ร้านขายของน่ารักๆ เพียบ แต่ราคาก็ค่อนข้างสูงนะ
10. Hagakure ร้านขายอุด้งอีกร้านที่แนะนำให้ไปกิน อ่านรีวิวหลายที่บอกอร่อยไม่เหมือนที่อื่น เส้นทำเอง แต่เราอึดมากเลยไม่ได้ไป ร้านอยู่ในห้าง Osaka Ekimae Dai-San building (Osaka Station 3 Building ชั้น2)
11. Steakland ร้านหาไม่ยาก แต่ถ้าสับสนแนะนำให้ถาม Tourist Information เลย เค้านบอกทางค่อนข้างเข้าใจง่าย 📍

LET' S TALK

เรื่อง : อภิชาติ ตั้งกิจเจริญวงศ์

ภาพ : ชานนัท สิมะบรรลุลุทธิ์

THE JOURNEY OF SOUND

หากเราอยากขึ้นชมวิวทิวทัศน์ที่สวยงามจากบนยอดเขาสูง เราคงต้องยอมเหน็ดเหนื่อยและอดทนต่อการเดินทางที่ดูจะแตกต่างจากการใช้ชีวิตประจำวันของเรามีใช่น้อย การเดินทางที่ไม่มีใครมองเห็นปลายทางตั้งแต่จุดเริ่มต้น และอาจต้องใช้พลังงานมากเกินกว่าที่กำลังขาของตัวเองจะรับไหว จึงไม่น่าแปลกที่ระหว่างทางเดิน เราจะได้พบกับผู้ที่คนที่เดินสวนทางและบางคนก็บอกกับเราว่าจุดหมายปลายทางนั้นเป็นเพียงแค่เรื่องเพ้อฝัน แต่นั่นจะสำคัญอะไร ถ้าหัวใจของเรายังคงมีหวังที่จะเดินทางต่อ และแม้ว่าความจริงที่ปลายทางนั้นอาจจะดูแล้วไม่มีอะไรคุ้มค่า แต่ก็เชื่อแน่ๆว่าเราจะภูมิใจทุกอย่างน้อยก็เคยได้ออกเดินทางมาจนถึงจุดนี้

เหมือนกับเจ้าของค่ายเพลงอิสระคนหนึ่งที่ยพยายามทำตามทัศนคติและแนวคิดของตัวเองอย่างมุ่งมั่น เพื่อสร้างความฝันและเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่อย่างมากมาย เขาคือนั่นคือ คุณอิว (อนุชา โอเจริญ) หนึ่งในผู้ก่อตั้งค่ายเพลง Rat records ร่วมกับคุณหยวน (เปรมกมล สันติวัฒน์) คุณเมย์ (ณัฐนาถ สุประภาตนันท์) และคุณเปเล่ (คริสโตเฟอร์ วอชิงตัน) ลองให้นักเดินทางผู้แข็งแกร่งคนนี้ออกเล่าเรื่องราวการเดินทางของเขาดูสักครั้ง

บนทางเดินอันลาดชันและยาวไกลสู่ยอดเขาที่มีชื่อว่า “ความฝัน” นั้น เขาต้องผ่านอะไรมาบ้าง

และวิวทิวทัศน์บนยอดเขานั้น...เขามองเห็นอะไร

ทุกคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ตอนนั้นดูรายการฝรั่ง ประมาณว่าหาซากรถเก่าแล้วเอากลับมาทำใหม่ เค้าจะเรียกการทำแบบนี้ว่า Rat look คือเป็นแนวสนิมๆ หน่อย เราก็เฮ้ย ชอบคานี้ เหมือนเอารถเก่ามาทำให้เป็นสนิมแต่ดูดี แล้วเราก็ชอบหนู เพราะรู้สึกว่ามันน่ารักดี และเป็นสัตว์ที่สำคัญต่อมนุษย์เหมือนกันนะ เพราะเวลาที่เค้าทดลองขึ้นไปบนดวงจันทร์หรืออวกาศก็ส่งหนูขึ้นไป แล้วมันเป็นสัตว์ที่อยู่ในท่อ ถ้าเปรียบกับวงการเพลง ในท่อก็เหมือนกับวงการเพลงใต้ดินเราก็เลยแทนศิลปินในค่ายเป็นคล้ายๆ กับหนูทดลอง คือให้ทุกคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละคนไป

แนวคิดที่แตกต่าง

ตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย ตอนเรียนศิลปะผมจะทะเลาะกับอาจารย์บ่อยมาก ประมาณว่าอาจารย์ชอบแบบนี้ทำให้อาจารย์ได้มัย ผมก็เลยคิดว่า ถ้าผมทำตามอาจารย์บอกหมดอันนี้ก็เป็งานของอาจารย์สิ ผมก็เลยบอกว่าผมขอทำแบบนี้ แต่ผมขอเกรดน้อยลงได้ไหม ถ้าผมทำตามที่อาจารย์ชอบผมจะได้ A ใช่มั้ย แต่ผมขอทำในแบบที่ผมชอบผมขอ C ก็ได้ อาจารย์ก็เลยให้ทำ ตอนเรียนจบมาผมเลยไม่ได้สนใจเกรดเลย ซึ่งตอนมัธยมผมจบมาได้เกรด 1.2 เอง ผมรู้สึกว่าการเรียนรู้นั้นไม่ใช่เรื่องของเกรด ไม่ใช่เรื่องของหนังสือที่เราไปอ่าน ผมว่ามันเป็นมุมมองของตัวเอง เราต้องหาให้เจอว่าสิ่งที่เราชอบที่สุด แล้วสินั่นมันผสมมาจากอะไร

7 ปีกับวงการเพลงโฆษณา

หลังเรียนจบ Communication Arts จาก ม.กรุงเทพ ผมก็ไปทำงานอยู่กับ Warner Music ออกแบบพวกปกเทป วงคาราบาว ชูชู บางทีก็มีวงนอกอย่าง Linkin Park คือต้องบอกว่าเมื่อก่อนในยุคนั้นเค้าจะไม่มีเทปคาสเซ็ท เค้าก็จะให้แปลงจากปกซีดีมาเป็นปกเทป แต่พอทำไปเรื่อยๆ แล้วผมเบื่อก็เลยไปหารุ่นพี่ที่เค้าทำเพลงโฆษณาอยู่ที่ค่ายๆ หนึ่ง ไปคลุกคลีกับเค้าอยู่ประมาณ 4-5 เดือน เรียนรู้การทำเพลงโฆษณาจากเค้า เพราะมันเป็นสิ่งที่ผมสนใจมาตั้งแต่ตอนเรียนแล้ว ซึ่งพอเริ่มเป็นก็เริ่มออกมารับงานนอกเอง ใครอยากได้เพลงโฆษณาก็บอก ก็เลยทำมาเรื่อยๆ ทั้งเพลงโฆษณาทีวี เครื่องอ็อกเหล็ก เครื่องตัดหญ้า ผมทำหมด

มาลองทำกันดูมัย

ก่อนหน้านี้ผมเล่นดนตรีอยู่ด้วยชื่อวง Dot เล่นตามปาร์ตี้ตามงานต่างๆ มีเพลงของวงบ้าง 2-3 เพลง แล้วเรามีความคิดว่าอยากหากลุ่ม รวมกลุ่มคนที่ชอบเพลงคล้ายๆ กัน ทำเพลงเพราะๆ คี ที่ไม่ได้ทำด้วยจุดประสงค์ที่จะขายตลาด แล้วผมเป็นคนชอบฟังเพลงสากลอยู่แล้ว ก็เลยรู้สึกว่าประเทศไทยยังไม่ค่อยมีคนที่ทำเพลงโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักนะ แบบไม่ต้องมานั่งแปลหรือมีซับอะไรกัน แล้วมันมีเว็บไซต์ชื่อ www.seaindie.com เป็นแบบรวมเพลงอินดี้ของทั่ว Southeast Asia และผมเป็นวงไทยวงหนึ่งที่เข้าไปอยู่ในนั้น แล้วบังเอิญมี Part time the musician เข้าไปอยู่ในนั้นด้วย ก็เลยได้คุยกันว่า เฮ้ย ชอบเพลงวะ เพลงเพราะ เรามาเริ่ม

ทำกันคู่มัย ก็เลยเกิดเป็นวงแรกทีออกมาโปรโมทก่อนคือ Part time the musicians

3 ปีกับ Rat record

ศิลปินในค่ายตอนนี้ก็มีวง Part time the musicians, Dot, The Whitest Crow, Phum Viphurit และน้องใหม่ล่าสุดคือ Psycho Katts ตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะทำเป็นเพลงสากลทั้งหมด แต่อยากลองดูก่อน แต่พอทำแล้วมันพอไปได้ จะให้ลองขยับไปทำเพลงไทยก็รู้สึกว่าจะไม่ยากทำแล้ว เพราะแบบนี้มันตรงกับที่เราชอบมากกว่า เหมือนได้สนองความต้องการที่อยากจะทำของตัวเอง ส่วนห้องอัดมี 2 ที่คือ home studio ของนิคใช้อัดให้กับวง Part time ส่วนวงอื่นๆ ก็ใช้อัดที่บ้านผมเอง

ทำงานแบบพี่น้อง

ผมรู้สึกสนุกที่ได้เจอน้องๆ บางทีมาปาร์ตี้กัน ตลก เฮฮา เรื่องเครียดหรือทะเลาะกันก็มีบ้างแต่น้อย ส่วนใหญ่จะนั่งกินข้าว นั่งเล่น เหมือนอยู่กันแบบครอบครัว บางทีวงเค้าไปเล่นต่างจังหวัดก็ตามไปบ้าง ไปอยู่ในห้องพักเล่นกัน ศิลปินในค่ายส่วนใหญ่เลยมาจากการแนะนำต่อกันมาว่าวงนี้น่าสนใจ คือชวนคนที่รู้จักกันอยู่แล้วมาทำงานด้วยกัน เพราะเวลาคุยกัน ผมรู้สึกว่ามันน่าจะง่ายกว่าที่จะต้องเริ่มต้นทำความรู้จักกันใหม่ แต่ก็มึนงงๆ ที่ส่งเพลงเข้ามาให้ฟังทางข้อความเพซบุ๊กเรื่อยๆ นะ บางคนส่งมาฝึกงานก็มี เหมือนอยากเป็นตากล้องอะไร๊ว ถ้ามีงานที่เหมาะสมเราก็ให้เข้ามานะ จริงๆ ยินดีตั้งแต่แนวคิดที่เหมือนกันแล้ว

แรงขับเคลื่อนที่ดี

ถ้าเกี่ยวกับเพลงคือ Damon Albarn ผู้ก่อตั้งวง Blur เพราะช่วงยุค'90 ผมชอบฟังเพลงอัลเทอร์เนทีฟ แล้ว Damon Albarn เนี่ยทำเพลงชุดแรกออกมาแล้วเอาไปส่งค่าย ไม่มีค่ายไหนรับเลย เค้าเลยกลับไปหาพ่อ พ่อเลยตั้งค่ายให้ลองขายเอง แล้วก็ดังเลย พอทีนี้มีหลายค่ายพยายามมาดึงตัวให้ไปอยู่ด้วย เค้าก็ไม่ไปแล้ว ผมเลยรู้สึกว่าถ้าเราทำอะไรแบบตั้งใจแล้วก็ทำไปเถอะ ถ้ามันไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ถ้าในเมืองไทยก็ต้องยกให้ Modern dog เลย เพราะในยุคนี้ต้องยอมรับว่าพวกพี่ๆ เค้ากล้าจริงๆ กล้าที่จะหลุดออกจากสิ่งที่ทุกคนเป็น เพราะตอนนั้นเพลงจะเป็นรูปแบบ

“ถ้าผมทำตามที่อาจารย์ชอบผมจะได้ A ใช่มั้ย แต่ผมขอทำในแบบที่ผมชอบผมขอ C ก็ได้”

เหมือนกันหมด พอเพลงบุษบา เพลงกะลา ออกมา เนี่ยแหละ มันคือดนตรีที่ผสมกันในรูปแบบที่ตอนนั้นยังไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งผมก็ยังไม่รู้เลยว่าแนวเพลงนี้เค้าเรียกว่าอะไร จนฟังไปเรื่อยๆ ถึงรู้ว่ามันเป็นอัลเทอร์เนทีฟ แล้วบุษบาก็เป็นเพลงที่คนยังฟังกัน จนถึงทุกวันนี้ ต่อมาก็คือค่าย Bakery ที่ให้แรงบันดาลใจที่ดี ซึ่งถือว่าสุดยอดเลยสำหรับผม

ธุรกิจดนตรีในยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

ผมมองว่ามันกำลังอยู่ในช่วงรอยต่อ เป็นยุคเปลี่ยนผ่าน ที่คนไม่ซื้อเพลง คนมองเห็นเพลงเป็นของฟรี ยุคนี้เหมือนเป็นการซื้อใจ ซื้อความโดดเด่น เหมือนเราอยากดูโชว์จากเขา

เราก็จ้างศิลปินมากกว่าที่จะขายเพลงแล้ว ค่ายก็เลยพยายามปล่อย MV เพื่อให้คนเอาเพลงไปฟังฟรีๆ และเน้นงานจ้างไปโชว์ตัวหรือพวกงานอีเวนต์มากกว่า ที่ค่ายเราก็เลยพยายามหาศิลปินที่ค่อนข้างมีเอกลักษณ์เพราะเค้าจะได้จ้างเรา ถ้าเอกลักษณ์เราไม่แตกต่างจากวงอื่นเลย งั้นเค้าจ้างคนอื่นก็ได้ ผมว่ามันกำลังกลับไปในยุคที่แนวเพลงอัลเทอร์เนทีฟรุ่งเรือง เพราะค่ายใหญ่ๆ ที่ขายเพลงตลาดตอนนี้ก็กำลังมีปัญหาเหมือนกัน ส่วนทางออกของเราคือ ปล่อยขายออนไลน์เป็นหลักเลย แต่จะเน้นว่าทั้งงานเพลงและ MV ต้องออกมามาตรฐานโอเค เพื่อให้คนรู้สึกว่ามันเป็นงานจริงๆ เหมือนเราขายงานศิลปะมากกว่า

“ถ้าเจอที่ตัวเองชอบมากจริงๆ แล้วฝึกเยอะๆ ยังไงก็เก่ง ไม่มี
ทางไม่เก่งแน่นอน คนเรากำอะไรทุกๆ วันนะ ก็ไม่มีใครรู้ได้หรอก
เพราะว่ามันบ้าไปแล้ว คือมันทำทุกวัน จนมันเก่ง”

การเลี้ยงชีพกับงานในฝัน

จริงๆ ทำค่ายเพลงเองก็มีกำไรบ้าง แต่ไม่เยอะ ผมมองว่าเหมือนเราลงทุนไปก้อนหนึ่ง แล้วมันมีเงินหมุนได้ด้วยตัวของมันเองก็แล้ว ซึ่งประโยชน์อีกอย่างคือ 1. น้องๆ มีงานเล่น 2. มีเครดิตเข้ามา เช่น มีเพลงได้ไปประกอบหนัง 3. เราได้ทำในสิ่งที่ไม่รู้ว่าจะตายไปจะได้ทำมัย ซึ่งผมถือว่ามันก็โอเคแล้ว แล้วผมมีอีกทางคือ ทางค่ายก็รับทำเพลงโฆษณาด้วย อันนั้นจะไว้สำหรับเลี้ยงชีพ แต่ส่วนของค่ายเพลงเหมือนเราอยากให้เป็นส่วนที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนอื่นมากกว่า

ทัศนคติคืองานหลัก

มันเป็นไปได้นะ แต่ว่าต้องประกอบไปทั้งเล่นด้วยและทำเพลงเบื้องหลังไปด้วย ก็จะเป็นงานที่หาเงินได้ แต่ถ้าเกิดคิดว่าจะมาเป็นศิลปินแล้วขายแผ่นอย่างเดียว ผมว่าเปอร์เซ็นต์ค่อนข้างน้อย อาจจะซัก 1 ใน 100 เลย เพราะตอนนี้ค่ายย่อยๆ ที่อยู่ในเครือค่ายใหญ่ก็มีปิดไปเยอะเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ซึ่งมันอาจต้องรออีกซัก 1-2 ปี น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรใหม่ๆ ให้ดู แต่ทุกวงการแข่งขันมันต้องมีการพัฒนาแหละ ถ้าไม่มีการแข่งขันมันก็อยู่คงที่ ผมเลยมองว่าที่ค่ายเราเน้นไปในส่วนของเนื้อเพลงที่เป็นภาษาอังกฤษเนี่ย ไม่ได้เพื่อให้ดูเท่หรืออินคืออะไรนะ ผมแค่คิดว่ามันดูเป็นสากลเป็นภาษาที่คนใช้เยอะที่สุดในโลก โอเคว่าถ้าทำเป็นเนื้อภาษาไทย ผมก็เชื่อว่ามันจะครองใจคนไทยได้ แต่มันก็เหมือนกับนักฟุตบอลที่ได้แชมป์ซีเกมส์มาแล้ว 20 สมัย แต่ไม่เคยออกไปได้แชมป์เอเชียนเกมส์เลยมาซักที

ไม่มีอะไรได้มา...โดยที่ไม่ฝึกซ้อม

ส่วนใหญ่ร้อยละ 80-90 เด็กสมัยนี้ความอดทนต่ำ บางทีเล่นดนตรีมาได้ 2 ปี ก็เริ่มรู้สึกแบบไม่ไหวแล้ว ซึ่งสมัยก่อนกว่าวงดนตรีเมืองนอกจะเกิดขึ้นมาได้นี่ต้องเป็นสิบปีเลยนะ ไม่มีอะไรได้มาโดยที่ไม่ฝึกซ้อม ทุกคนต้องฝึกซ้อมหมด ทำกับข้าวก็ต้องทำครัวมาก่อน 4-5 ปีถึงจะเก่งจริงๆ มันก็ทุกอาชีพแหละ เพราะมันถ้าอยากรจะทำอะไรจริงๆ ก็อย่าเพิ่งท้อเร็ว อยากให้ลองทำดูนานๆ ก่อน มันยังไม่มีอะไรที่เสียหาย 4-5 ปีนี้ก็ยังไม่วายนะ ทุกอย่างเริ่มจากฝึกและก็อย่าแพ้อะไรเร็ว

ฝากถึงคนรุ่นใหม่

พยายามทำสิ่งที่ตัวเองรักให้ดี ผมว่าถ้ารักก็ลองทำดูก่อนเลย แล้วมันจะหาทางออกของมันเองได้เรื่อยๆ ว่ามันจะอยู่รอดได้ยังไง มันจะเป็นยังไงต่อ ผมมองนะว่าคนเรามีกงานที่ตัวเองไม่รัก แต่ก็ต้องทำเพื่อหาเลี้ยงชีพและทุกคนมันต้องมีสิ่งที่ตัวเองรัก แล้วก็มีความที่ขี้ยังไม่ได้ทำ โดยเฉพาะสำหรับคนที่รักในการเล่นดนตรี อยากให้ลุยเลยเถอะ ลองทำดูซะ ก่อนที่ไม่มีโอกาสทำแล้วต้องมานั่งเสียใจ เพราะว่าคนตรีนี้อายุขัยของมันนะ อย่างเช่นพออายุ 65 จะมานั่งเล่นกีตาร์อีกมันก็ไม่ไหวแล้ว ก็ลองทำตั้งแต่เริ่มคิดได้ว่าอยากทำเลยดีกว่าจริงๆ ผมว่าทุกวงการ แม้กระทั่งละครหนัง เพลง ถ้าทุกคนตั้งใจทำงานให้มีคุณภาพ ไม่ได้แบบว่าเน้นที่จะต้องขายดี ผมว่าทุกวงการจะดีขึ้นนะ และผมคิดว่ายิ่งเม็ดเงินที่มีเข้ามามากๆ เท่าไหร่ ยิ่งทำให้วงการนั้นมันเสี่ยงที่จะเสียหายขึ้นเรื่อยๆ เหมือนเงินกลายเป็นตัวที่ฆ่าความเป็นศิลปะของทุกวงการเลย

คนเราไม่ได้ถูกสร้างเพื่อให้เก่งเพียงอย่างเดียว

ฝึกทำสิ่งที่ตัวเองรักเยอะๆ ถ้าลองฝึกดูแล้วไม่ได้รัก ให้ลองเปลี่ยนหาอย่างอื่นฝึกใหม่ แล้วถ้าเจอที่ตัวเองชอบมากจริงๆ แล้วฝึกเยอะๆ ยังไงก็เก่ง ไม่มีทางไม่เก่งแน่นอน คนเราทำอะไรทุกๆ วันนะ ก็ไม่มีใครรู้ได้หรอก เพราะว่ามันบ้าไปแล้ว คือมันทำทุกวันจนมันเก่ง ผมไม่เชื่อกับคำที่ว่าคนเราเกิดมาเพื่อทำอะไรสักอย่างเพียงอย่างเดียว ผมเชื่อว่าคนเราเกิดมาเพื่อฝึก ชอบ พอชอบแล้วก็ฝึก มันน่าจะทำอะไรได้หลายอย่าง แล้วมันจะทำให้อยู่รอดได้ดีขึ้น ถ้าวันหนึ่งไปทางนี้แล้วไปต่อไม่ได้ ก็เลือกไปอีกทาง ต้องลองหาดู แนะนำให้ทดลองว่าอันไหนลองแล้วไม่ชอบก็ไปทำอย่างอื่น โดยที่หลายๆ อย่างที่ทำอาจจะไม่ต้องใช้เงินเลยก็ได้ ต้องลองลงไปคลุกคลีกับมันก่อน เคียวนี้เค้าก็มีเปิด Workshop หลายๆ แขนง ทั้งถ่ายภาพ การทำเพลง การเขียนเพลง แล้วพวกนี้มันฟรีหมดนะ อย่าแค่นั่งคิดอยู่บ้านเลย เริ่มลงมือทำกันได้แล้ว

เรื่องคันๆ ของกระต่าย

เชื่อว่าเจ้าของกระต่ายหลายๆ คนคงเคยประสบกับปัญหากระต่ายที่เลี้ยงไว้มีอาการคัน ตกสะเก็ดตามใบหูและลำตัว ขนร่วงเป็นหย่อมๆ ซึ่งหากพบอาการยอคืดเหล่านี้ ขอให้แน่ใจว่าได้เลี้ยงว่ากระต่ายของท่านกำลังมีโอกาสเป็น "โรคผิวหนัง" อย่างแน่นอน ซึ่งโรคผิวหนังเหล่านี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้นเอง แต่ส่วนใหญ่มักมีสาเหตุมาจาก "ปรสิตภายนอก" เช่น ไร เหา หรือหมัด ซึ่งในปรสิตภายนอกที่ทำให้กระต่ายที่เป็นโรคผิวหนังได้บ่อยที่สุดก็คือ "ไร" นั่นเอง

ดังนั้นเราจะพาทุกท่านไปรู้จักกับไรในกระต่ายเพื่อหาวิธีป้องกันและรักษากัน โดยไรในกระต่ายนั้นมีหลากหลายชนิด ซึ่งชนิดที่สำคัญที่ทำให้เกิดโรคผิวหนังในกระต่ายที่ควรรู้จักกันไว้คือ ไรหู (Ear mites) ไรขน (Fur mites) และไรขี้เรื้อน (Sarcoptic mange)

1. ไรหู (Ear mites) เกิดจากตัวไรที่ชื่อ *Psorptes cuniculi* เป็นไรที่อาศัยอยู่ที่ใบหูตามชื่อของมัน แต่ก็มีบางครั้งที่สามารถพบได้ที่ผิวหนังบริเวณอื่น เช่น บริเวณใบหน้า ค้านล่างของท้อง และบริเวณท้ายลำตัว อาการของกระต่ายที่มีไรชนิดนี้ก็คือ มีอาการคันและมีสะเก็ดที่ใบหู เกาหรือสะบัดหัวอยู่บ่อยๆ ในกระต่ายที่มีตัวไรจำนวนมากจะปรากฏรอยโรคที่ชัดเจนที่หูทั้งสองข้าง (รูปที่ 1) ไน้มนำให้เกิดภาวะหูอักเสบ และอาการทางระบบประสาท เช่น หัวเอียง เดินเซ หรือมีอาการชักได้

รูปที่ 1 หูอักเสบจากไรหู

2. ไชวน (Fur mites) ไชวนมักเป็นโรคที่ไม่ก่อโรคหรือความผิดปกติต่อกระต่ายที่มีสุขภาพปกติ สามารถพบได้ทั่วไปบนลำตัวของกระต่าย โดยเฉพาะบริเวณกลางหลังตั้งแต่หลังคอจนถึงหาง ตัวไรสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า โดยจะเห็นเป็นจุดขาวๆ คล้ายรังแคที่สามารถเคลื่อนที่ได้ (walking dandruff) ไชวนชนิดนี้มี 2 สปีชีส์ คือ *Chelytiella parasitovox* และ *Leporacus gibbus*

รูปที่ 2 รังแคจากไชวน

ถึงแม้ว่าโดยปกติไรชนิดนี้จะไม่ก่อโรคในกระต่ายที่มีสุขภาพดี แต่กระต่ายที่ยังอายุน้อยหรือกระต่ายที่มีปัญหาในการตกแต่งขนตนเอง เช่น กระต่ายที่มีปัญหาพันผิปกติหรือโรคอ้วน ไชวนก็สามารถทำให้เกิดรังแคสะสมที่ผิวหนังจำนวนมาก (รูปที่ 2) รวมไปถึงอาการคัน ซึ่งสร้างความรำคาญให้กับตัวกระต่ายเหล่านั้นได้ โดยจะเห็นว่ากระต่ายมีอาการเกาตัวเองอยู่บ่อยๆ นอกจากนี้ไชวนยังสามารถทำให้เกิดอาการแพ้และคันแก่เจ้าของได้อีกด้วย

3. ไรขี้เรื้อน (Sarcoptic mange) ไรชนิดนี้ทำให้เกิดโรค "ขี้เรื้อนแห้ง" ในกระต่าย โดยเกิดจากไรชื่อ *Notoedres cati* และ *Sarcoptes scabiei* กระต่ายที่ติดไรชนิดนี้จะมีสะเก็ดตามใบหู และทั่วใบหน้าทั้งจมูกและปาก

(รูปที่ 3 และ 4) กระต่ายจะแสดงอาการคันมากทั้งเกาและแกะ และอาจลามไปยังเท้าทั้งสี่ข้าง ถ้าไม่ได้รับการรักษาอย่างทันท่วงทีอาจทำให้ผิวหนังอักเสบรุนแรงและแผลขนาดใหญ่ได้

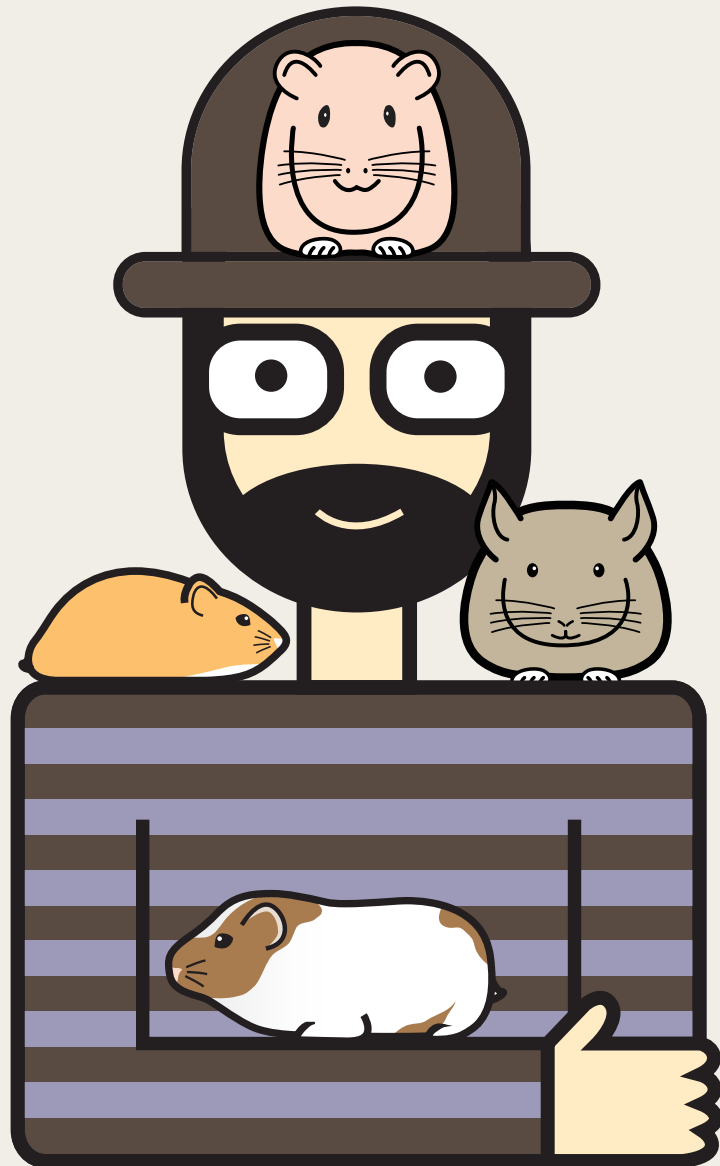

รูปที่ 3 และ 4 ไรขี้เรื้อนแห้งในกระต่าย

การวินิจฉัยโรคไรในกระต่ายเหล่านี้ สำหรับสัตวแพทย์แล้วไม่ใช่เรื่องยาก โดยส่วนมากสามารถวินิจฉัยได้ทันทีจากอาการและรอยโรคที่พบ และยืนยันชนิดของตัวไรได้จาก การนำสะเก็ดที่ได้จากรอยโรคไปตรวจด้วยกล้องจุลทรรศน์ ส่วนการรักษานั้นมีหลายวิธี วิธีที่นิยมคือ การใช้ยาหยดหลัง (selemectin) โดยใช้ภายใต้การดูแลของสัตวแพทย์ หรือ ฉีดยาเข้าใต้ผิวหนังเพื่อทำลายตัวไร การรักษาด้วยวิธีนี้ใช้ระยะเวลาประมาณ 3-4 สัปดาห์ และสามารถใช้เป็นยาป้องกันการกลับมาติดตัวไรใหม่ได้ นอกจากนี้การหมั่นดูแลกระต่ายด้วยการแปรงขนให้เป็นประจำ และทำความสะอาดกรงและที่อยู่อาศัยอย่างสม่ำเสมอ ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยตัดวงจรการติดตัวไรใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 🐰

รู้ไว้ไม่ว่า

เรื่อง : Tito
ภาพประกอบ : Ton Krisana

เมื่อคุณป้าอยากเลี้ยงอีหนู

1. หนูที่เราสามารถเลี้ยงกันได้ในปัจจุบัน มีจำกัดไม่กี่ประเภท เช่น หนูแฮมสเตอร์ หนูแกสบี้ และสำหรับบางบ้านการเลี้ยงอีหนู (ที่เป็นคน) สามารถทำได้อย่างลับๆ จนกว่าจะโดนจับได้
2. ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงหนูนั้นประมาณตัวละ 20 บาทต่อวัน ซึ่งต่ำกว่าการเลี้ยงอีหนูประมาณ 30 เท่า
3. หนูขวัญ ไม่ใช่ชื่อเรียกของ อีหนูคนไหนที่เป็นคน แต่เป็นชื่อเรียกของหนูแกสบี้ที่มีขวัญเรียงกันอย่างไม่สม่ำเสมอ เกิดจากการผสมพันธุ์จากหลายสายพันธุ์ ราคาแพงกว่าหนูแกสบี้ปกติ
4. หนูขวัญ หนูตะเภา หนูแกสบี้ เควี (Cavy) กินีพิก (Guinea pig) จริงๆ แล้วคือหนูชนิดเดียวกันแตกต่างกันตามคนไทยที่เรียก โดยจะแบ่งตามลักษณะขนที่ต่างกันไป ชื่อเรียกที่ถูกต้องคือ *Cavia porcellus* ซึ่งเป็นชื่อวิทยาศาสตร์ของหนูพวกนี้เอง
5. หนูแกสบี้ ไม่สามารถพบเจอได้ที่อื่นนอกจากประเทศไทย เพราะคนไทยเรากำลังซื้อกันเองจากการเฟื่องฟูของเควี หรืออะไรก็ตามที่คนขายในช่วงแรกเรียกกันให้ดูน่ารักกว่าชื่อเควี
6. ตระกูลหนูเป็นสัตว์ฟันแทะ เพราะฉะนั้นควรมีอะไรให้แทะตลอด ชอบตื่นตอนกลางคืน และกินหญ้าเป็นอาหารหลัก บางประเภทต้องกินวิตามินซี เพราะสังเคราะห์เองไม่ได้
7. ถึงแม้การเลี้ยงหนูจะถูกกว่าอีหนู แต่มีความแตกต่างในสายพันธุ์มากกว่า การเลี้ยงจึงจำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจก่อนจะเริ่มซื้อมาเลี้ยงนะครับ
8. การให้อาหาร ปวดท้องเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เสียชีวิตได้เพราะกว่าหนูจะแสดงออกมันก็เป็นมาากแล้ว เพราะฉะนั้นไปตรวจสุขภาพบ้าง โดยเฉพาะเจ้าของที่น่ารักและมีนมสมควรอย่างยิ่งให้แวะมาบ่อยๆ นะ
9. ลืมเขียนเรื่องแฮมสเตอร์ไปเลย หาอ่านเอาจากเล่มอื่นนะครับ
10. ข้อเมื่อกี้ล้อเล่น ความจริงคนไทยเรียกชื่อแฮมสเตอร์เพียงแค่ชื่อเคียว แต่สายพันธุ์ที่แตกต่างกันก็มีชื่อวิทยาศาสตร์ที่ต่างกันไปอีกด้วย เช่น ไชเรียนแฮมสเตอร์ (*Mesocricetus auratus*) แฮมสเตอร์แคระ (*Phodopus campbelli*) ไชนิสแฮมสเตอร์ (*Cricetulus griseus*) ไม่เหมือนหนูตะเภาที่มีชื่อวิทยาศาสตร์เดียว แต่มีชื่อเรียกหลายชื่อ อย่างน้อยใจไปนะ

HOWL SPECIAL IS COMING

“WHEN THE FANTASY IS REAL”

WISH TO SEE YOU AGAIN

howl hear
your best friend.

BE FAITHFUL IN SMALL THINGS BECAUSE
IT IS IN THEM THAT YOUR STRENGTH LIES.

Mother Teresa

available : www.readhowl.com
www.facebook.com/readhowl
